

aromakolasis@crimenet.cosmos
2011

Cyprus Trafficking

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ - CONTENTS

Πρόλογος- Preface

Χελώνες, Τσούλες, Αλήθεια - Turtles, Tarts, Truth

Μια Χριστιανική Χώρα - A Christian Country

Αδιέξοδο - Dead End

Κατάθεση - Deposition

Όνειρο Τροπικής Νύχτας - Tropical Night Dream

Αυτά γίνονταν στη Χιλή - These things happened in Chile

Κατ'οίκον διανομή - Home Delivery

Με ποιου το δικαίωμα δεν με πιστεύεις- How dare you don't believe me

Ιστορία Της Nataly - Nataly's Story

Η μεγάλη ντροπή της Ευρώπης - Europe's shameful reality

Επίλογος - Conclusion

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

“I have a dream”

Martin Luther King.

Η Οργάνωσή μας έχει κι αυτή ένα όνειρο. Να ζούμε σε χώρες που όλα να επιτρέπονται, εκτός από την εκμετάλλευση και τη βαναυσότητα.

Αυτά που θα διαβάσετε είναι δυστυχώς αληθινά. Ακούσαμε πολλές ιστορίες. Γνωρίσαμε δεκάδες από τα θύματα. Είδαμε στα μάτια τους την απόγνωση, τον τρόμο, το φόβο, την απελπισία από αυτά που βίωσαν. Τις βοηθήσαμε όπως μπορέσαμε, έχοντας επίγνωση πως η ρίζα του κακού μένει ανενόχλητη.

Η επαφή μας με τα θύματα επιβεβαίωσε πως η αρχή κάθε δράματος είναι η ίδια. Μια βαθιά επιθυμία να ξεφύγεις από τη μιζέρια και από μια ζωή χωρίς αύριο. Μια βαθιά επιθυμία να βρεις μια γωνιά, σε μια άλλη γη, με περισσότερο φως. Έτσι πέφτεις σε παγίδα και μπαίνεις σε λεωφορεία και αεροπλάνα που σε πάνε κατευθεία στην κόλαση της εργατικής ή σεξουαλικής εκμετάλλευσης ή και των δυο.

Είναι όμως και μερικές ιστορίες που ξεπερνούν τον εφιάλτη. Μας συγχωρείτε που θα ταράξουμε ίσως τον ύπνο σας, την άγνοια ή και την αδιαφορία σας.

ΧΕΛΩΝΕΣ

Η Τάρα η χελώνα, παλεύει να βγει στην επιφάνεια του γιαλού από ένα λακκάκι στην άμμο 40 εκατοστών, που μοιάζει με κουκούλι. Είναι φτιαγμένο από τη μαμά της, που για είκοσι χρόνια κολυμπούσε στα νερά της Μεσογείου μέχρι να φτάσει να γεννήσει τα αυγά της σε κάποια παραλία της Κύπρου. Για να της εξασφαλίσει ηρεμία, η μαμά χελώνα στοίβαξε τόνους από άμμο πάνω από τα αυγά της Τάρα και των αδερφών της. Με τόσο βάρος άμμου θα ήταν ακατόρθωτο για μια τοσοδούλα, αλλά με το που ξεμυτίζει στην επιφάνεια, κάπως συγχυσμένη από τα φώτα της παραλίας, στο σκοτάδι της νύχτας, κατευθύνεται προς το φεγγαρόφωτο που καθρεφτίζεται μέσα στα νερά της θάλασσας και φεύγει. Ούτε που το καταλαβαίνει ότι πολλά άτομα, τα πιο πολλά νεαρά, βρίσκονται εκεί για να βεβαιωθούν ότι θα τα καταφέρει. Θα της καθαρίζουν το πέρασμα από τα σκουπίδια. Να δουν από κοντά το μεγαλείο της φύσης. Είναι ανίδειη για τα στενόχωρα καταλύματα όπου εκούσια διανυχτέρευσαν, με το λιγοστό φως και τα άβολα στρώματα και τα πολλά χιλιόμετρα που περπατούσαν κάθε μέρα. Αλλά τους αρέσει και νοιώθουν πως κάνουν κάτι χρήσιμο στον κόσμο. Η μόνη επιθυμία της Τάρα είναι να τραβήξει για τη θάλασσα ... και κάποια μέρα μετά από είκοσι χρόνια, ίσως να θελήσει να επιστρέψει για να γεννήσει τα αυγά της και ίσως η νομοθεσία του Τμήματος Προστασίας του Περιβάλλοντος να της εξασφαλίσει την προσωπική της προστασία καθώς και εκείνη των παιδιών της.

ΤΣΟΥΛΕΣ

Στο μεταξύ στη γειτονική πόλη, η Ταμάρα η τσούλα, όπως την φωνάζουν, μια "σερβιτόρα" από τη Μολδαβία, παλεύει κάτω από το βάρος του τρίτου της νυχτερινού "πελάτη", ενός απίστευτα παχύσαρκου άντρα που βρωμάει, όχι μόνο σκόρδο από κάποιο φαί που έφαγε και τα κατά διαλείμματα ρεψίματα του, αλλά και από το άπλυτο χοντρό κορμί του, που σπαρταρά στο μισοσκόταδο, στη ζέστη του Ιούλη, σε ένα στενόχωρο δωματιάκι στο μέγεθος σπιρτόκουτου,

φωτισμένο από ένα αδύνατο λαμπτήρα κρεμασμένο σε κοντό σύρμα από το ψηλό ταβάνι. Ο ανεμιστήρας, που είχε ρίξει κάτω στην τελευταία του επίσκεψη, βογκάει στη γωνιά. Λιγοςτός αέρας φθάνει στην Ταμάρα που χώνεται μέσα στο πολύ λεπτό στρώμα με το παχύσαρκο αηδιαστικό κορμί του να την πλακώνει. Βλαστημά σε μια ξένη γλώσσα γιατί η χοντρή του κοιλιά δεν του επιτρέπει να λειτουργήσει καλά, όπως θέλει. Οι μώλωπες στην πλάτη της δεν την αφήνουν να ξαπλώσει και να σκεφτεί τον τόπο της. Οι μώλωπες προήλθαν από τον πιο πρόσφατο ξυλοδαρμό, γιατί δεν ικανοποίησε κάποιο σπουδαίο πελάτη, κάνοντας ότι ήθελε. Πώς να το ήξερε ότι ήταν ο δήμαρχος του ... Εντάξει, ξυρίστηκε και έβαλε αποσμητικό, μα πώς να το ξέρει ότι θα τής ζητούσε 'αυτό'; Ακόμα και να το σκεφτείς είναι αηδιαστικό.

Ο δύσοσμος υπέρβαρος πελάτης με αριθμό τρία φθάνει σε οργασμό και σηκώνει το βρωμοκορμί του από το σωματάκι της. Στάζοντας στον ιδρώτα ντύνεται και με ένα γρύλλισμα εξαφανίζεται από την πόρτα. «Όπως οι υπόλοιποι μάλλον και αυτός θα ξαναγυρίσει». Η Ταμάρα όμως θα μείνει εκεί ακινητοποιημένη, παγιδευμένη, στην άθλια, εξευτελιστική ζωή που της επέβαλαν παρά τη θέλησή της... Ενώ καθαρίζει το πονεμένο της σώμα θυμάται για χιλιοστή φορά πως έφθασε εδώ και αναρωτιέται γιατί να φανεί τόσο χαζή. Η γυναίκα που τη στρατολόγησε της είπε ότι θα ήταν πολύ κατάλληλη για σερβιτόρα γιατί ήταν όμορφη. «Οι ιδιοκτήτες των μπαρ προτιμούν τις όμορφες σερβιτόρες για να προσελκύουν τους πελάτες. Ίσως να χορεύεις και λίγο.» Η Ταμάρα δε νιώθει πια όμορφη. Ρίχνει μια ματιά στο σπασμένο καθρεφτάκι και βάζει λίγο μέικ-απ, από το λιγοςτό που έχει, πάνω στο μώλωπα στο πρόσωπό της. Θα πίστευε κανείς ότι οι γιατροί θα τον πρόσεχαν, όταν τις πηγαίνουν κάθε βδομάδα για εξέταση για σεξουαλικά μεταδιδόμενες ασθένειες; Τη μόνη τους διαφυγή από το κελί αυτής της φυλακής. Θα πίστευε κανείς ότι θα πρόσεχαν τα σημάδια των βελόνων από τα ναρκωτικά στα οποία έχει πια εθιστεί και που της τα επέβαλαν; Είναι ο άντρας που τις συνοδεύει αστυνομικός; Στην πατρίδα της είναι αλλιώς. Μοιάζει πραγματικά με αστυνομική στολή. Είναι οι ίδιοι με τους άντρες που

τη συνόδεψαν και τη φρουρούσαν στο νοσοκομείο, όταν έφθασε, και την παράδωσαν στον εργοδότη της. Ανατριχιάζει όταν σκέφτεται την ειρωνεία του και τον τρόπο που ψαχουλεύει το όπλο του. Σκέφτεται τα παιδιά της, τη Χριστίνα 7 χρόνων ή κιόλας 8 – έχασε το λογαριασμό με το χρόνο. Ο Αντρέι θα πρέπει να είναι ακόμα 5 και με ένα δάκρυ στο μάτι θυμάται το σύζυγό της Βίκου. Καλός άνθρωπος, αλλά μελαγχολικός που δεν τα κατάφερε να συντηρεί τη γυναίκα και την οικογένειά του. Η σκιά του παλιού του εαυτού, γιατί τα παιδιά έπαιρναν πάντα το καλύτερο από την τροφή που τους βρισκόταν. Ίσως τώρα να έχει κάποια δουλειά, ίσως να έρθει κάποτε σ' αυτό το υποτιθέμενο όμορφο νησί για να τη σώσει. «Θα κερδίσω λεφτά και θα σας στείλω για να έχετε ωραία ρούχα και τρόφιμα» τους είπε η Ταμάρα... αλλά ποτέ δεν ήρθαν λεφτά – τής τα έπαιρναν σαν πρόστιμο γιατί δεν ικανοποιούσε τους πελάτες και για να πληρώνει ώστε να προμηθεύεται τα τόσο απαραίτητα πλέον για αυτή ναρκωτικά. Το άνοιγμα της πόρτας δηλώνει την άφιξη του επόμενου της πελάτη – τον κοιτάζει – ένα νεαρό παιδί που δε φαίνεται να χρησιμοποίησε ακόμα ξυράφι – ίσως θα είναι ευγενικός – ίσως να τον έφερε ο πατέρας του για να τον μνήσει στο σεξ. Ενώσω η Ταμάρα ξαπλώνει και ο έφηβος πασπατεύει αδέξια να βρει τι θα πρέπει να κάνει, εκείνη αναρωτιέται πώς θα είναι οι επόμενοι 8 ή 10 άντρες μέχρι που να τελειώσει η νύχτα. Αναρωτιέται επίσης αν υπάρχει κόσμος σε αυτό το νησί που συνειδητοποιεί το τι συμβαίνει στο κατώφλι του. Υπάρχουν κάποιοι που διψούν για δικαιοσύνη; Προτού της κοπεί η θέα, ρίχνει μια ματιά στο φως. Το κορδόνι είναι πολύ κοντό, άρα άχρηστο για οτιδήποτε ... δε βρίσκεται ούτε καρέκλα για να φτάσει την υποδοχή του λαμπτήρα ... αν υπάρχει κόλαση, δεν είναι άλλη από τούτη ... ακινητοποιημένη, παγιδευμένη, ανίκανη να βρει τρόπο για να δώσει τέλος σε όλο αυτό το μαρτύριο. `` Δεν υπάρχει κανείς τριγύρω στην κοινότητα για να δείξει κάποιο ενδιαφέρον; ... Δεν ξέρουν την αλήθεια; ``

Η γυναίκα που την εξαπάτησε και την πούλησε εδώ είπε ότι, ακόμα υπάρχουν χελώνες στο βόρειο μέρος της Κύπρου, που δε βλέπεις στη φτωχή ηπειρωτική Μολδαβία.

ΑΛΗΘΕΙΑ

Στην ούτω καλούμενη Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου έχουν συνταχθεί νομοθετικές διατάξεις κατά της σωματεμπορίας το έτος 2007 αλλά ποτέ δεν θεσπίστηκαν σε νόμο. Η εβδομαδιαία εξέταση για σεξουαλικά μεταδιδόμενες ασθένειες των εργοδοτούμενων σε νυχτερινά κέντρα και σε άλλα παρόμοια, υποδηλώνει τουλάχιστο τη σιωπηρή αποδοχή της εξάσκησης της προαγωγής στην πορνεία στην ούτως καλούμενη «Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου» από τις Αρχές. Σε παγκόσμια κλίμακα το πρόβλημα της σωματεμπορίας είναι τεραστίων διαστάσεων. Στα 2011 θα γίνει παγκοσμίως το πλέον προσοδοφόρο οργανωμένο έγκλημα, ξεπερνώντας εκείνο της εμπορίας ναρκωτικών. Κάπου 27 εκατομμύρια άνθρωποι κρατούνται σκλάβοι. Η πλειονότητα των θυμάτων σωματεμπορίας είναι γυναίκες και παιδιά. Ένα παιδάκι κάθε 2 λεπτά προορίζεται για σεξουαλική εκμετάλλευση.

Τα μέτρα που λαμβάνονται για να προστατευθούν οι χελώνες είναι ζωτικής σημασίας για τη συνέχιση του είδους.

Θα λάβετε μέτρα και για την προστασία ευάλωτων ανθρώπινων όντων;

Ο Μάρτιν Λούθερ Κίνγκ, υιός, είπε: “Η οποδήποτε αδικία είναι απειλή για την απανταχού δικαιοσύνη.”

Ρούμπεν Βαρούχ

ΜΙΑ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΧΩΡΑ

Οι ρόδες κατέβηκαν. Ο θόρυβος της μηχανής άλλαξε. Σκούντησα απαλά τη μικρή που κοιμόταν στο διπλανό κάθισμα.

- Ξύπνα, φτάσαμε.

Ψιθύρισε κάτι που δεν καλοκατάλαβα. Κάλι σαν «δεν θέλω να φύγω». Θυμήθηκα τη σκηνή στο αεροδρόμιο της Καζαμπλάνκα. Θειάδες, μανάδες, ξαδέλφια να μας εύχονται καλό ταξίδι και καλή επάνοδο. Κι αυτή να κλαίει απαρηγόρητα. Η μάνα της, η μεγάλη μου αδελφή, τη μάλωνε, κρατώντας κι αυτή με δυσκολία τα δάκρυά της.

- Να ευλογείς τον Αλλάχ και τη Ντίνα που σου βρήκε δουλειά.

Σε τρεις μήνες θα επιστρέψεις με λεφτά για να τελειώσουμε το σπίτι μας. Και θα παντρευτείς το Μοχάμεντ κι όλα θα πάνε καλά.

Επιτέλους τα δύο βαλιτσάκια μας φτάσανε. Τα αρπάξαμε και τρέξαμε προς την έξοδο. Εκεί θα συναντούσαμε τη Ντίνα, την πονόψυχη συμπατριώτισσα, φίλη μιας φίλης μου που έβρισκε δουλειές σε φτωχές κοπέλες, όπως κι εμείς. Σερβιτόρες σε μπαρ ή σε καφενείο με μισθό δέκα φορές πιο ψηλό απ' ότι κερδίζαμε στο Μαρόκο.

Μας έστειλε το συμβόλαιο, το εισιτήριο και την άδεια παραμονής για τρεις μήνες. Αν μας άρεσε μπορούσε να κανονίσει να μείνουμε λίγο περισσότερο. «Έχει τα μέσα, λέει, και με την αστυνομία». Ο Αλλάχ να την έχει καλά που σκέφτεται τις συμπατριώτισσες της. Της μίλησα μια φορά στο τηλέφωνο. Θα μας περιμένει στο αεροδρόμιο. Θα κρατάει ένα χαρτί με τα ονόματά μας.

Κοίταξα γύρω μου με αγωνία. Καμιά νεαρή Μαροκινή. Ξαφνικά, μια χοντρή εξηντάρα με μαλλί κομμένο σαν άντρας μας πλησίασε και μας έδειξε ένα χαρτί όπου ήταν γραμμένα με αραβικούς χαρακτήρες τα ονόματά μας.

- Ντίνα; Ρώτησα με αγωνία.

- Ναι, Ντίνα, απάντησε. Πασαπόρτες.

Της έδωσα τα διαβατήριά μας, μα το μετάνιωσα αμέσως.

- Ντίνα; Ξαναρώτησα έτοιμη να κλάψω.

- Come, come

Μ' άρπαξε από το χέρι και με τράβηξε προς ένα αυτοκίνητο. Ο οδηγός κατέβηκε, άνοιξε την πόρτα του πίσω καθίσματος, μας έσπρωξε μέσα

λέγοντας «Ντίνα, yes, come».

Η Ντίνα τους είχε στείλει γιατί δεν μπόρεσε να έρθει η ίδια για να μας παραλάβει; Η μικρή δίπλα μου ήταν χλωμή κι αμίλητη. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Μα τι; Αλλάχ! Βοήθησέ μας.

Το ταξίδι κράτησε καμία ώρα. Κανένας δεν μιλούσε. Οι ανησυχίες μου όλο και πλήθαιναν. «Είναι που είναι νύχτα», έλεγα στον εαυτό μου προσπαθώντας να κρατήσω τουλάχιστον εξωτερικά κάποια ηρεμία. “Άμα ξημερώσει όλα θα είναι καλύτερα”.

Φτάσαμε. Κατεβήκαμε από το αυτοκίνητο. Μια πόρτα άνοιξε.

Ένας χοντρός, γύρω στα εξήντα, πρότεινε το χέρι του για χειραψία.

Η γυναίκα με τα κοντά μαλλιά, του έδωσε τα διαβατήρια μας.

Αντάλλαξαν μερικά λόγια που φυσικά δεν κατάλαβα.

- Do you speak English; Ο εξηντάρης απευθυνόταν σε μένα.

- Little, απάντησα.

- Come, είπε.

Τον ακολουθήσαμε. Άνοιξε την πόρτα ενός δωματίου. Μας έκανε νόημα να μπούμε. Μπήκαμε. Η πόρτα έκλεισε. Δοκίμασα να την ανοίξω. Ήταν κλειδωμένη. Άναψα το φως. Μια άλλη πόρτα άνοιγε σε δωμάτιο ντους και αποχωρητήριο. Το παράθυρο δεν κατάφερα να το ανοίξω. Ήμασταν φυλακισμένες; «Μην είσαι παρανοϊκή» μάλωσα τον εαυτό μου.

Η μικρή ήταν πεσμένη σε στάση εμβρύου στο ένα κρεβάτι. Κάθισα στο άλλο με την απόφαση να μην κοιμηθώ και να περιμένω ηρωικά να ξημερώσει. Έπαψα να πολεμώ την κούραση και ξάπλωσα.

Βυθίστηκα σ' έναν εφιαλτικό ύπνο και φαίνεται ότι φώναξα γιατί η μικρή με κούνησε, με ξύπνησε, και είπε σιγά.

- Όνειρο βλέπεις. Μη φοβάσαι.

Κάποια στιγμή η πόρτα άνοιξε. Μια γυναίκα γύρω στα σαράντα, αλλά μπορεί να ήταν και νεότερη, μπήκε και είπε «Σαλάμ». Ήταν η Ντίνα. Το βάρος που με πλάκωνε έφυγε κι η μέρα μου φάνηκε να χαμογελά.

- Ελάτε, μας είπε στ' αραβικά, πάμε να πιούμε ένα καφέ ή ένα τσάι, ότι προτιμάτε.

Παρόλο που ήταν Γενάρης μήνας η μέρα ήταν ηλιόλουστη και δεν έκανε καθόλου κρύο. Το καφενείο που πήγαμε είχε τραπεζάκια στο

πεζοδρόμιο. Καθίσαμε και η κοπέλα που σέρβιρε έτρεξε να μας περιποιηθεί. Η Ντίνα της μίλησε αγγλικά και με πολλή οικειότητα.

- Συμπαθητικό καφεενεδάκι μας είπε η Ντίνα. Έρχομαι συχνά.

Έβγαλε τσιγάρο και μας πρόσφερε.

- Δεν καπνίζουμε, είπα.

- Το ταξίδι πως ήταν; Κουραστικό; Αυτή είναι η κόρη της αδελφής σου που ήθελες να φέρεις μαζί σου; Πόσων χρονών είναι;

- Δεκαεννιά, απάντησα. Δεν ήθελε να έρθει γιατί είναι αρραβωνιασμένη και δεν ήθελε ν' αφήσει τον αρραβωνιαστικό της.

Την ανάγκασε η μάνα της. Σ' όλο το ταξίδι έκλαιγε.

- Εσύ είσαι χωρισμένη; Γιατί χώρισες; Συνήθως οι γυναίκες της χώρας μας δεν χωρίζουν. Δεν πηγαίνουν ενάντια στο κισμέτ.

- Χώρισα γιατί ήταν γουρούνι, είπα δειλά.

- Γουρούνι; Η Ντίνα γέλασε. Μ' αυτούς που θα δεις εδώ θα σου φανεί άγιος.

Δεν κατάλαβα ακριβώς. Το τσάι έφτασε. Η Ντίνα μιλούσε με την κοπέλα. Τόλμησα να κοιτάξω εξεταστικά και τις δύο. Η κοπελιά, ψηλή, αδύνατη, ξανθή, φτωχοντυμένη, με μάτια γαλανά, ανέκφραστα. Η Ντίνα θα έλεγα πρόωρα γερασμένη, πλουσιοντυμένη και γεμάτη κοσμήματα.

- Θα σε ρβίρωμε κι εμείς σε ένα τέτοιο καφενείο; Ρώτησα δειλά. Ξέρω καλά τη δουλειά γιατί δούλευα σ' ένα παρόμοιο μαγαζί στην Καζαμπλάνκα. Αλλά η Μύριαμ δούλευε σε μια κυρία που έραβε φορέματα.

- Θα σας εξηγήσω τι δουλειά θα κάνετε και πού θα δουλεύετε.

Πιέστε τώρα το τσάι σας. Δεν είναι τόσο ωραίο όσο το τσάι στο Μαρόκο, αλλά τι να γίνει; Θα σας μιλήσω καθαρά γιατί οι καλοί λογαριασμοί, κάνουν τους καλούς φίλους. Μου χρωστάτε τα δύο σας αεροπορικά εισιτήρια, αυτά που πλήρωσα για την άδεια εισόδου, την άδεια εργασίας, τις ιατρικές εξετάσεις που θα κάνετε. Αυτά που έδωσα στη φίλη της φίλης σου στο Μαρόκο και στην κυρία που σας παρέλαβε στο αεροδρόμιο.

Τα έγγραφα όλα εδώ, σ' αυτό το χαρτί, και σε μαροκινά λεφτά και σε χρήματα αυτής της χώρας.

Έριξα μια ματιά στο χαρτί που μου έδωσε και μου ήρθε ζάλη.

- Μα γιατί δεν μου τα είπες όλα αυτά από πριν; Το ποσό είναι υπέρογο! Πως θα καταφέρω να το πληρώσω;

- Με ρώτησες και δεν σου είπα; Τι νομίζεις; Ότι θα τα έβαζα από την τσέπη μου;

Βαριά σιωπή ακολούθησε. Η Μύριαμ ξανάρχισε να κλαίει. Η Ντίνα ξανάρχισε να μιλά.

“Πρέπει να δουλέψετε για να πληρώσετε τα χρέη σας και μετά να κτίσετε το σπίτι σας. Το μαγαζί που θα δουλεύετε ανοίγει στις οκτώ το βράδυ και κλείνει στις τρεις ή στις τέσσερις το πρωί. Μπορείτε να κοιμάστε μέχρι τις 12. Το απόγευμα θα δουλεύετε σε μια μπουραρία. Θα πληρώνεστε ανάλογα με πόσα ποτά θα πουλάτε στους πελάτες”.

“Και θα έχει πολλούς πελάτες”; Τόλμησα να ρωτήσω.

“Ου ου....πελάτες να θέλεις! Ήρθατε σε μια χριστιανική χώρα όπου το αλκοόλ επιτρέπεται. Δόξα να έχει ο Αλλάχ που δεν το απαγόρευσε σε όλες τις χώρες! Επειδή όμως, έτσι τουλάχιστον φαντάζομαι, εσείς θέλετε να πληρώσετε τα χρέη σας όσο πιο γρήγορα γίνεται, θα πρέπει να κάνετε και κάτι άλλο για να βγάζετε πολλά λεφτά”.

“Δηλαδή”; Ρώτησα.

«Θα πρέπει να βγαίνετε με πελάτες. Για κάθε πελάτη θα παίρνετε 30 ευρώ».

Την διέκοψα ανήσυχη.

- Τι σημαίνει θα βγαίνουμε με πελάτες;

Η Ντίνα πήρε για πρώτη φορά ένα ειρωνικό ύφος και μας εξήγησε με λεπτομέρειες.

Έγινε έξαλλη.

- Ποτέ! Της φώναξα. Δεν είμαι πόρνη και η Μύριαμ είναι....

«Αρραβωνιασμένη και τι έχει να τραβήξει.» κάγχασε η Ντίνα.

Μου ήρθε να της γυρίσω την καρέκλα στο κεφάλι. Δεν ξέρω γιατί δεν το έκανα. Θα ήταν καλύτερη η φυλακή παρά όσα τραβήξαμε.

Προσπάθησα να την κάνω να μας λυπηθεί. Ήμασταν στο κάτω- κάτω

Μαροκινές σαν κι αυτήν. Δεν ξέρω τι είπα. Μίλησα, παρακάλεσα, έκλαψα. Θυμάμαι μονάχα που στο τέλος της είπα «δεν φοβάσαι τον Αλλάχ;»

“Τον Αλλάχ; Όχι. Μεγάλος είναι, το ξέρω. Αλλά εδώ είναι μια χριστιανική χώρα και βρισκόμαστε εκτός της δικαιοδοσίας του. Εδώ άλλοι διάβολοι κυβερνούν. Φοβάμαι μονάχα έναν... Χαμήλωσε τη φωνή της. Φοβάμαι τον Κώστα. Αυτόν να φοβάστε κι εσείς. Τσακίζει κόκαλα και το χειρότερο, τσακίζει ψυχές...”

Χαμήλωσε το κεφάλι. Φαντάστηκα ότι ήθελε να κρύψει κάποιο δάκρυ. Έπαυσα να τη μισώ.

Το υπόλοιπο της μέρας το περάσαμε κλειδωμένες στο δωμάτιό μας. Έφτιαχνα πλάνα φυγής. Η αστυνομία δεν θα μπορούσε να μας βοηθήσει; Η Ντίνα μας τόνισε πως ο Κώστας είχε πολλές φίλιες με αξιωματικούς της αστυνομίας. Και στο Μαρόκο μάθαμε να φοβόμαστε την αστυνομία. Μα δεν υπάρχει και κανένας τίμιος αστυνομικός; Μα πού να τον βρεις και πού να τον αναγνωρίσεις;... Η πόρτα άνοιξε κι η Ντίνα μας είπε ξερά.

- Ελάτε, ο Κώστας θέλει να σας δει.

Την ακολουθήσαμε τρέμοντας.

Πίσω από ένα γραφείο καθόταν ένας εξηντάρης, 150 κιλά, με μαλλί βαμμένο κατάμαυρο και μια χρυσή καδένα στο λαιμό. Κάτι είπε στα αγγλικά και η Ντίνα μετέφρασε.

- Δεν θα πουλά τη μικρή αλλά εσύ θα δουλεύεις τριπλά.

Μόνο αυτό κατάφερα. Συμφωνείς; Έλα καλέ! Σε τρεις μήνες θα επιστρέψετε σπίτι σας.

- Shoukran, ψιθύρισα. «Thank you.» Κι οι λυγμοί με έπνιξαν.

Ξέρετε ένα ανέκδοτο που κάποιος πάει στην κόλαση κι ο διάβολος του επιτρέπει να διαλέξει τα βασανιστήρια που προτιμά; Εγώ δεν είχα ούτε αυτό το δικαίωμα.

Ο πελάτης πλήρωνε κι εγώ έπρεπε να υπομένω τα πάντα. Ευτυχώς που οι πιο πολλοί ήταν άνθρωποι φυσιολογικοί. Αλλά ήταν και

μερικοί σαδιστές που διερωτόμουν αν θα έβγαινα ζωντανή από τα χέρια τους.

Μόνο η σκέψη της Μύριαμ μου έδινε δύναμη.

Μια νύχτα αρνήθηκα να πάω με κάποιον που με βασάνισε πολύ την πρώτη φορά που μ' αγόρασε. Δεν θα σας πω τι μου έκανε, όχι γιατί σας λυπούμαι, αλλά γιατί εγώ δεν μπορώ να ξαναζήσω όλα τούτα γράφοντάς τα.

Εκείνη τη νύχτα αρνήθηκα. Ήρθε ο ίδιος ο Κώστας για να με πείσει να πάω με τον «friend» όπως έλεγε. Εγώ του έλεγα «λα, λα, λα afraid». Ο Κώστας νευρίασε, μου έδωσε δύο σφαλιάρες βρίζοντας στη γλώσσα του. Τη μόνη λέξη που κατάλαβα ήταν «πουτάνα».

Μετά διέταξε δύο υπάλληλους του καμπαρέ να με πετάξουν σ' ένα καμαράκι κι εκεί άρχισαν να με χτυπούν ανελήτα. Κάποια στιγμή χόρτασαν ξύλο κι έφυγαν. Δεν ξέρω πόσο έμεινα πεσμένη κάτω.

Με βρήκε μια καθαρίστρια και μου έφερε ρούχα. Τα φόρεσα. Είδα ότι μπορούσα να περπατήσω. Οι πόρτες ήταν ανοιχτές κι έφυγα.

Απομακρύνθηκα με κόπο γιατί κάθε βήμα ήταν μαρτύριο.

Δοκίμασα να μιλήσω σε μερικές γυναίκες, μα με κοίταζαν κι έφυγαν βιαστικές. Κάποια σταμάτησε.

- Hospital, ψιθύρισα.

- Έλα, μου είπε.

Με πήρε στο αυτοκίνητό της και με πήγε στις πρώτες βοήθειες. Δεν ξέρω τι είπε σε μία νοσοκόμα. Με κοίταξε, της είπα «thank you» κι έφυγε.

Με ξάπλωσαν σε ένα κρεβάτι και μου έπλυναν τις πληγές. Μου έβαλαν και κάτι σαν κομπρέσες. Μου έδωσαν κάτι να πιω και κάτι να φάω.

Προς το τέλος του απογεύματος η νοσοκόμα που με παρέλαβε με βοήθησε να σηκωθώ και μου είπε διάφορα στα αγγλικά. Κατάλαβα μόνο τη λέξη «police». Τρόμαξα είπα «λα, λα, λα». Μπορεί να νόμισε ότι ήμουν σύμφωνη. Μ' έβαλε στο αυτοκίνητο και με πήγε στο τμήμα. Μας δέχτηκε ένας αστυνομικός. Η νοσοκόμα φαινόταν έξαλλη, αγανακτισμένη. Μιλούσε πολλή ώρα. Του έδειχνε διάφορα μέρη του σώματός μου. Ο αστυνομικός με ρώτησε σε ποιο καμπαρέ δούλευα. Του είπα το όνομα και τηλεφώνησε μπροστά μου. Σε δέκα λεπτά ήρθε

ο ίδιος ο Κώστας και με πήρε.

Με κλείδωσαν στο δωμάτιο μου. Εκείνο το πρωί η Μύριαμ δεν ήρθε.

Ο Κώστας έδωσε τη Μύριαμ για δώρο στον αστυνομικό που του τηλεφώνησε.

Είχε περάσει περίπου ένας μήνας από τότε που με τη βοήθεια του Αλλάχ φτάσαμε σε μια χριστιανική χώρα...

Σκεφτόμουν να σκοτώσω τη Μύριαμ και να αυτοκτονήσω. Αλλά με τι τρόπο; Το καμπαρέ ήταν υπόγειο. Το δωμάτιό μας στον πρώτο όροφο.

Ούτε τρένο δεν έχει σ' αυτήν την καταραμένη χώρα. Τα σημάδια από τα κτυπήματα δεν είχαν ακόμα σβήσει όταν μια νύχτα ένας πελάτης με ρωτά:

- Arif arrabi ;

Τον κοίταξα κεραυνοβολημένη.

- Αϊότια! Μαρόκο

Καθίσαμε πλάι, πλάι. Με σπασμένα αραβικά μου εξήγησε πως δούλεψε για πέντε χρόνια στη Λιβύη.

Διάταξε σαμπάνια και με ρώτησε αν ήθελα να με πάρει στο ξενοδοχείο για τη νύχτα. Δέχτηκα με χαρά που δεν μπορούσα να κρύψω.

Στο ξενοδοχείο του τα διηγήθηκα όλα. Μου υποσχέθηκε ότι την επόμενη νύχτα θα μας «αγόραζε» και τις δύο. Θα έπαιρνε πληροφορίες πως μπορούσε να μας ελευθερώσει.

Δεν είπα τίποτα στη Μύριαμ. Προς τι να την κάνω να ελπίζει, ίσως άδικα; Ουδέποτε μέρα δεν πέρασε τόσο αργά.

Τη νύχτα μας αγόρασε και τις δύο. Μπήκαμε στο αυτοκίνητό του και τραβήξαμε για τη Λεμεσό.

Έτσι για πρώτη φορά συνάντησα τον πατέρα Σάββα.

Στο καταφύγιο ζούσαν εκείνη την εποχή περίπου 20 κοπέλες. Άλλη μια Μαροκινή, πολλές Δομινικανές, Μολδαβές και Ουκρανές.

Καμιά δεν ήθελε να πει την ιστορία της. Προς τι; Όλες ήταν τόσο παρόμοιες.

Καταθέσαμε σε μια συμπαθητική αστυνομικό. Γίναμε μάρτυρες αστυνομίας. Είχαμε το δικαίωμα να μείνουμε στη χριστιανική αυτή χώρα, μέχρι να γίνει η δίκη εναντίον του Κώστα.

Θέλετε να μάθετε τη δικαστική απόφαση;
Η Μύριαμ κι εγώ είμαστε αναξιόπιστες πουτάνες, κι ο Κώστας ένας
αξιοπρεπής οικογενειάρχης που κερδίζει με τίμιο τρόπο τα προς το
ζην.

ΑΔΙΕΞΟΔΟ

Πήγα στο μπακάλικο για να δω αν του έμεινε κανένα ψωμί, η λίγο γάλα, η οτιδήποτε, για να μη κοιμηθεί ο γιος μου και πάλι νηστικός.

- Θα σε πληρώσω του είπα, θα δεις, θα σε πληρώσω. Ψάχνω δουλειά. Κάτι θα βρω.

- Σίγουρα, θα βρεις δουλειά...είπε σιγά.

Μου 'δωσε ψωμί και του φίλησα το χέρι. Στο σπίτι βρήκα τη μάνα μου. Κρατούσε τον μικρό στην αγκαλιά. Μόλις με είδε του φώναξε.

- Είδες που σου 'λεγα ότι θα φέρει η μαμά ψωμάκι;

- Αλήθεια σου λέω. Μου 'δωσε 25 δολάρια και μου είπε πως μπορεί να σου βρει δουλειά στο εξωτερικό.

Κοίταξα τη μάνα μου με δυσπιστία. Σκέφτηκα πως τρελάθηκε. Η πολλή απελπισία...το αδιέξοδο.

- Αλήθεια σου λέω επανέλαβε η μάνα μου. Της είπα να περάσει απόψε να σου τα πει και σένα.

- Και γιατί δεν βρίσκει δουλειά και στον Ιβάν; Άντρας μου είναι. Να φύγουμε κι οι δυο μαζί.

- Ο Ιβάν έχει βγάλει όνομα πως πίνει.

- Άμα βρει δουλειά θα πάψει να πίνει.

Άρπαξα τον γιο μου και τον γέμισα με φιλιά,

- Δεν θέλω να σ' αφήσω...ψιθύρισα.

Την άλλη μέρα ήρθε στο σπίτι η Σοφία..

- Ψάχνουν όμορφες κοπέλες για καμαριέρες σε μεγάλα ξενοδοχεία.

Με καλό μισθό, στέγη και φαγητό. Τι άλλο θέλεις;

- Στο ίδιο ξενοδοχείο δεν χρειάζονται κηπουρό; Οδηγό αυτοκινήτου;

Κάτι τέλος πάντων. Θέλω να βρεις δουλειά και στον Ιβάν.

- Σου υπόσχομαι να κάνω τα αδύνατα δυνατά. Έλα εσύ πρώτη και θα είναι πιο εύκολο να προσλάβουν και τον άντρα σου άμα γνωρίσουν εσένα. Μα αν δεν θέλεις, τότε η μάνα σου να μου επιστρέψει τα 25 δολάρια και θα βρω κάποιαν άλλη. Δόξα τω θεώ, πολλή φτώχεια...

Βρέθηκα σε ένα λεωφορείο για τη Ρώμη. Μια άλλη κοπέλα καθόταν δίπλα μου.

- Και συ για τη Ρώμη; Με ρώτησε.

- Ναι είπα ξερά.
- Και σένα η Σοφία σου πρότεινε δουλειά;
- Ναι.

Ερχόταν από άλλο χωριό. Κι εκεί ανεργία κι απελπισία. Λεγόταν Ειρήνη και μόλις είχε κλείσει τα δεκαεφτά.

- Η μάνα μου έλεγε πως την εποχή της όλα ήταν καλύτερα. Φτωχοί ήταν κα τότε αλλά δεν ήταν τρισάθλιοι ούτε απελπισμένοι.

Μιλούσε συνέχεια. Ούτε που την άκουγα. Σκεφτόμουν τον γιο μου. Ξαφνικά σώπασε. Μετά μου πιασε το μπράτσο.

- Φοβάσαι; Με ρώτησε.
- Φοβάμαι, ομολόγησα. Μα λες να βρούμε χειροτέρα από το χωριό μας;

Κοίταξα από το παράθυρο. Η νύχτα έπεφτε. Περνούσαμε από ένα δάσος.

Μακρύς ο δρόμος. Σιγά-σιγά πιάσαμε κουβέντα.

Το λεωφορείο σταμάτησε. Ήταν τα σύνορα. Κατεβήκαμε.

Κρατούσαμε κι οι δυο τα μπογαλάκια μας και τα χαρτιά μας. Μας έμπασαν σε ένα άλλο λεωφορείο. Πρόφτασα να δω τι έγραφε απέξω “Istanbul”.

- Που πάμε; Ρώτησε η Ειρήνη.
- Στη Ρώμη της απάντησα.

Ο οδηγός φώναξε τα ονόματα μας. Μας έδωσε πικ -νικ εκ μέρους της Σοφίας. Τι καλή που είναι... σκέφτηκα. Κι εγώ που κλαίω τη μοίρα μου...

Κοιμηθήκαμε σχεδόν ήσυχα. Το πρωί ξυπνήσαμε στην Κωνσταντινούπολη.

Στο σταθμό του λεωφορείου μας περίμενε ένα ζευγάρι. Η γυναίκα μιλούσε ρουμάνικα, ο άντρας τούρκικα. Περπατήσαμε κάπου 20 λεπτά. Φτάσαμε σε ένα σπίτι που μας φάνηκε πολύ όμορφο σε σύγκριση με τα δικά μας.

- Φτάσαμε στη Ρώμη; Τη ρώτησα δειλά.
- Για τη Ρώμη θα φύγετε αύριο είπε και χαμογέλασε.

Μας έκλεισαν σε ένα δωμάτιο αρκετά μεγάλο, με δυο κρεβάτια. Ξαπλώσαμε. Μετά από τόσες ώρες ταξίδι να ξαπλώσεις ήταν μεγάλη ανακούφιση. Κι αύριο η Ρώμη... το ξενοδοχείο...

Μπήκαν τέσσερεις άντρες ... Όταν έφυγαν, μετά από πόσες ώρες, η Ειρήνη αιμορραγούσε. Ήρθε η γυναίκα που μιλούσε ρουμάνικα με μια άλλη που ίσως ήταν νοσοκόμα.

- Δεν έπρεπε να στείλεις τέσσερεις είπε η νοσοκόμα.

Η κόλαση κρατήστε 15 μέρες. Η Ειρήνη δεν έβγαλε ούτε μια λέξη. Μετά μας έφεραν ένα φουστάνι στην κάθε μια, εσώρουχα και παπούτσια. Μας έδωσαν κι από ένα βαλιτσάκι.

Μας πήγαν στο λιμάνι. Η θάλασσα ήταν όμορφη. Η Ειρήνη ήταν πάντα χωρίς μιλά. Σε δυο μέρες φτάσαμε στην Κερύνεια.

Πως μπορεί μια τόσο όμορφη πόλη να κρύβει τόση κόλαση;...

Μας έκλεισαν σε ένα σπίτι περικυκλωμένο με ένα πανύψηλο μεταλλικό περίφραγμα. Καμιά ιδέα φυγής δεν μπορούσε να μας περάσει από το μυαλό. Το ισόγειο ήταν μια τεράστια αίθουσα με τραπεζάκια και αναπαυτικά καθίσματα. Στον πρώτο όροφο είχε διάφορα δωμάτια.

Ξαναβουτήξαμε στην κόλαση, με παρέα αυτή τη φορά. Ήμασταν καμιά δεκαριά κοπέλες, οι περισσότερες από την Μολδαβία. Μας κοίταξαν με μάτια ανέκφραστα και δεν μίλησαν.

Η Ειρήνη άντεξε μια εβδομάδα. Μια νύχτα έπινε με ένα πελάτη και κατά λάθος; ξεπίτηδες; της έπεσε το ποτήρι της χάμω. Μάζεψε βιαστικά τα κομμάτια γυαλιού κι έτρεξε στην κουζίνα να τα πετάξει. Όταν ξύπνησα, κατά το μεσημέρι, η Ειρήνη δεν ήταν στο κρεβάτι της. Μπήκα στο καμαράκι του μπάνιου. Την βρήκα πεσμένη κάτω μέσα στα αίματα. Είχε κόψει τις φλέβες και των δυο της καρπών με το κομμάτι γυαλί του σπασμένου ποτηριού.

Χάρηκα. Άρα υπήρχε διέξοδος... Πήρα το γυαλί και το έκρυσα. Μετά σκεφτικά κάτι πιο έξυπνο. Το έσπασα στα δυο, έβαλα ένα κομμάτι πλάι στην Ειρήνη κι έκρυσα το άλλο μισό. Φώναξα τον φρουρό. Έγινε κάποια ανακατωσούρα. Σήκωσαν την Ειρήνη. Δεν μάθαμε τι έγινε παρακάτω. Μια Μολδαβή με κοίταξε ανέκφραστα

και μου ειπε: “Δεν είναι η πρώτη. Η αδελφή μου πήγε από overdose”.

- Χάρηκες; Τη ρώτησα κι έβαλα τα κλάματα.

- Δεν ξέρω απάντησε. Είναι μήνες τώρα που η ζωή έχει πεθάνει μέσα μου.

Το πρωί της άλλης μέρας, όταν πήγα επιτέλους να κοιμηθώ, χάιδεψα το γυαλί που ήταν κρυμμένο στο μαξιλάρι μου. Και τότε, για πρώτη φορά, ήρθε μπροστά μου το πρόσωπο του γιου μου. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος διαφυγής εκτός από τον θάνατο;

Άρχισα να ρωτώ τις κοπέλες πόσο καιρό ήταν φυλακισμένες σ’ αυτό το μέρος, κι αν δεν θα μπορούσαν ποτέ να φύγουν με κάποιο τρόπο.

Ήταν όλες εκεί πάνω από χρόνο. Κάποια αρρώστησε πολύ βαρεια.

Την πήγαν στο νοσοκομείο και μετά... Δεν είχαν κανένα νέο.

Αρρώστια η θάνατος. Αυτή η φράση μου έγινε έμμονη ιδέα.

Μια νύχτα ήρθαν στο καμπαρέ μια παρέα τουρίστες. Όταν έφυγαν, κατά τις τρεις το πρωί με πήραν με δυο άλλες στο ξενοδοχείου που έμεναν.

Όταν βρεθήκαμε μόνοι στο δωμάτιο του με ρώτησε αν μιλούσα Ρωσικά.

- Ασφαλώς του είπα, είμαι Μολδαβή. Η καρδιά μου χτυπούσε να σπάσει.

- Εγώ είμαι Γάλλος, είπε, αλλά ξέρω λίγα ρωσικά γιατί η εταιρεία μου έχει δουλειές στη Μόσχα. Πρόσθεσε γελώντας... δουλεύουμε με τη ρωσική μαφία!

Δεν ξέρω τι με έσπρωξε να τον δω σαν σανίδα σωτηρίας. Του διηγήθηκα τα πάντα και τον παρακάλεσα να με σώσει.

Κούνησε το κεφάλι του σκεφτικός. Για μερικές ώρες η καρδιά μου ξαναβρήκε την ελπίδα. Μετά βυθίστηκα σε ακόμα πιο μαύρη απελπισία.

- Είσαι ηλίθια έλεγα στον εαυτό μου. Ο Γάλλος που δουλεύει με την ρωσική μαφία!..

Τρεις μέρες πέρασαν. Με φώναζαν στο γραφείο. Για πρώτη φορά είδα το “διευθυντή”. Κοντός, χοντρός, με κάτασπρο σακάκι. Σε σπασμένα ρουμανικά μου εξήγησε πως θα έφευγα για μερικές μέρες μ’ έναν κύριο. Μου έδωσε το διαβατήριό μου κι ένα κινητό τηλέφωνο.

- Θα μου τηλεφωνάς κάθε μεσημέρι μου είπε, κι όταν θα επιστρέψεις

θα στείλω κάποιον να σε παραλάβει στο αεροδρόμιο.
Μου έδωσε κι ένα αεροπορικό εισιτήριο.

Νόμισα ότι τρελάθηκα, ότι έβλεπα όνειρο, ότι... Ένας φρουρός με άρπαξε από το χέρι, με πήρε στο δωμάτιο μου και μου έδειξε ένα φουστάνι. Το φόρεσα γρήγορα-γρήγορα. Με ξανάρπαξε από το χέρι, βγήκαμε στην αυλή, προχωρήσαμε προς τη ψηλή καγκελόπορτα. Την άνοιξε, βγήκαμε στο δρόμο και περιμέναμε.

Ο ήλιος χτυπούσε ανελέητα. Το κεφάλι μου πήγαινε να σπάσει από τον πονοκέφαλο. Δεν ξέρω πόση ώρα περιμέναμε έτσι. Ένα αυτοκίνητο σταμάτησε. Ήταν μέσα τρεις κύριοι. Ο φρουρός άνοιξε την πόρτα. Αντάλλαξε μαζί τους λίγα λόγια. Έδωσε το διαβατήριο μου και το αεροπορικό εισιτήριο στον κύριο που καθόταν στο πίσω κάθισμα. Ο φρουρός μου έκανε νόημα να μπω. Το αυτοκίνητο ξεκίνησε. Τότε κοίταξα τους τρεις άντρες. Αυτός που οδηγούσε ήταν ο Γάλλος που δούλευε στη Μόσχα.

Χαιρέτησε τους φίλους του. Προχωρήσαμε προς τον έλεγχο διαβατηρίων. Μου έδωσε το διαβατήριο μου και το εισιτήριο και μου είπε σιγά. «Ακολουθή με και μη μου μιλήσεις καθόλου».

Στην αίθουσα αναμονής καθίσαμε σε κάποια απόσταση ο ένας από τον άλλο και βυθίστηκε στο διάβασμα μιας εφημερίδας. Μου είχαν διηγηθεί κάποτε την ιστορία του Ορφέα και της Ευρυδίκης. Νόμιζα ότι αν έκανα το παραμικρό λάθος, μια λέξη, μια κίνηση, κάτι, δεν ξέρω τι...θα ξαναγύριζα στην κόλαση για πάντα. Φοβόμουν, ήλπιζα, αγωνιούσα. Κάτι μου έλεγε ότι και κείνος φοβόταν. Κατάλαβα ότι πηγαίναμε για την Άγκυρα. Δεν δούλευε στη Μόσχα;

Στο αεροπλάνο καθίσαμε σε διπλανά καθίσματα. Με κέρασε ένα ποτό και μου χαμογέλασε δειλά. Ξαναβυθίστηκε στο διάβασμα της εφημερίδας. Δεν ξέρω πόσο κράτησε η πτήση. Οι σκέψεις μου ήταν ανακατεμένες, παράλογες. Έκλεισα τα μάτια κι έκανα ότι κοιμόμουν. Επιτέλους φτάσαμε. Βγήκαμε από το αεροδρόμιο μετά από τους συνήθεις ελέγχους. Μόλις βρεθήκαμε έξω, περιμένοντας ένα ταξί, μου είπε:

- Τηλεφώνησε στον μάστορα σου και πες του ο.κ.

Υπάκουσα. Το ταξί μας πήγε σε ένα υπέροχο ξενοδοχείο και μας έδειξαν το δωμάτιο μας. Ο Γάλλος είπε ότι, ήθελε ένα καλύτερο και με θέα, ακριβώς προς την αντίθετη πλευρά.

Όταν βρεθήκαμε στο δρόμο με κοίταξε χαμογελώντας και είπε:

- Τώρα μπορώ να σου εξηγήσω. Μπορεί και να μας παρακολουθούσαν. Μου εξήγησε ότι με αγόρασε από τον καμπαρετζή για 15,000 δολάρια για μια βδομάδα.

-..Θα μου είναι οι πιο ακριβές διακοπές γέλασε.

-..Και στη βδομάδα θα με ξαναπάς πίσω; ρώτησα έτοιμη να βάλω τα κλάματα.

- Όχι φυσικά! Μα πρέπει να είμαι πολύ προσεχτικός. Δεν θέλω να φάω το κεφάλι μου.

Κάθε μεσημέρι τηλεφωνούσα. Κάθε βράδυ ψάχναμε το δωμάτιο για τίποτα μικρόφωνα η κάμερες. Φαινόταν σκεπτικός και ανήσυχος.

Μετά από τρεις μέρες πήγαμε στο αεροδρόμιο. Τηλεφώνησε στο ξενοδοχείο ότι θα έκανε μια εκδρομή στα γύρω μέρη που θα κρατούσε δυο- τρεις μέρες κι αν τον ζητούσαν στο τηλέφωνο παρακαλούσε να πουν πως θα γύριζε σε τέσσερις μέρες.

Μου αγόρασε ένα εισιτήριο για τη Μολδαβία. Μου έδωσε 200 δολάρια, μου αγόρασε κι ένα κουτί αυτοκινητάκια για το γιο μου και μου είπε:

- Πρόσεχε καλό ταξίδι.

Τα δάκρυα μου κυλούσαν σιωπηλά. Μου έδωσε το τηλέφωνο μου και μου είπε:

- Ωρα να πεις ο.κ.

Πήρε το τηλέφωνο και το έβαλε στην τσέπη του. Ανακοίνωσαν την πτήση που έπρεπε να πάρω.

- Πήγαινε, μου είπε.

- Δεν θα σε ξεχάσω ποτέ.

ΚΑΤΑΘΕΣΗ

Ο νεαρός αστυνομικός που καθόταν απέναντι μου φαινόταν συμπαθής. Μιλούσε και τη γλώσσα μου, τα Ισπανικά. Μα κι ο γείτονας μου στο χωριό μου φαινόταν συμπαθής κι όμως αυτός με ξεγέλασε και με έριξε στο βάραθρο. Τον κοίταξα αμήχανα. Ευτυχώς που η γριά καθόταν δίπλα μου. Αυτή, ναι, με βοήθησε και της είχα εμπιστοσύνη. Δεν καταλάβαινα όμως γιατί με βοήθησε. Μου είπαν ότι βοήθησε κι άλλες κοπέλες σαν κι εμένα. Γιατί; Ο αστυνομικός άρχισε να μου μιλά. Ρώτησε το όνομα μου, το χωριό μου, αν είχα παιδιά. Εύκολες ερωτήσεις, εύκολες απαντήσεις. Μετά με ρώτησε πως βρέθηκα σ' αυτή τη χώρα. Ποιος μ' έφερε και γιατί βρισκόμουν χωρίς χαρτιά, και πως βρήκα την κυρία Κ. Τον κοίταζα χωρίς να μιλώ. Ήθελε να του πω όλη την ιστορία, να του διηγηθώ τον εφιάλτη των τελευταίων 6 μηνών;

- Πρέπει να μου πεις όλη την αλήθεια, μου είπε και χαμογέλασε. Την αλήθεια; Μα ήταν όλα τόσο περίπλοκα. Κι αν του έλεγα την αλήθεια θα με πίστευε; Και ποια ήταν η αλήθεια; Με ξεγέλασε ο γείτονας; Μα γιατί τον πίστευα; Ήθελα τόσο να φύγω από τη μιζέρια μου που θα ακολουθούσα οποιονδήποτε. Αν μπορούσα να φανταστώ σε τι κόλαση θα με έριχναν... Μα που να το φανταστώ.

Η γριά με σκούνητησε.

- Μίλα λοιπόν. Ήρθαμε εδώ για να πεις στον Αντρέα πως βρέθηκες εδώ. Μη φοβάσαι. Πες τα, πες τα όλα.

Μα δεν ήταν ζήτημα φόβου. Ήταν θέμα ντροπής. Πήρα μια βαθειά ανάσα κι άρχισα να μιλώ.

- Περιπάτησα πολλή ώρα μέσα στη νύχτα. Ήταν κι άλλοι. Ήταν κι ένα παιδί. Έκοπαν κάτι συρματοπλέγματα. Μας περίμεναν δυο αυτοκίνητα. Ταξιδέψαμε πολλή ώρα. Με πήγαν σ' ένα σπίτι. Έπεσα ξερή και κοιμήθηκα. Όταν ξύπνησα είδα ότι ήταν εκεί κι άλλη μια κοπέλα που είχα συναντήσει στην Ινσταμπούλ τον περασμένο μήνα.

- Ποιοι σας πέρασαν από τα συρματοπλέγματα;

- Δεν ξέρω. Μιλούσαν τούρκικα.

- Στην Ινσταμπούλ πόσο καιρό έμεινες;

- Τέσσερεις μήνες.

- Που έμενες;
- Σ' ένα ξενοδοχείο. Ήταν κι άλλοι πολλοί. Όλοι συμπατριώτες μου.
- Τι περιμένατε;
- Ψεύτικα διαβατήρια που θα μας τα έστελναν από το Περού για να πάμε στην Ισπανία.
- Τι κάνατε τόσο καιρό στην Ινσταμπούλ;
- Τίποτα.
- Πως τίποτα. Ποιος πλήρωνε το ξενοδοχείο;
- Εμείς.
- Με τι λεφτά; Δούλευες;
- Όχι...

Δεν θα έλεγα τίποτα άλλο. Δεν θα έλεγα σ' αυτόν το νεαρό τι με υποχρέωναν να κάνω σ' αυτό το ξενοδοχείο. Η κυρία Κ. με κοίταζε παρακλητικά.

- Πες, Νέλλη, πρέπει να πεις.
 - Όχι, φώναξα κι έβαλα τα κλάματα.
 - Θέλεις να μιλήσεις σε γυναίκα; με ρώτησε η γριά;
- Ο Ανδρέας μου έφερε ένα ποτήρι νερό. Η γριά σηκώθηκε κι είπε σ' ένα τόνο σχεδόν διατακτικό.
- Να φέρετε διερμηνέα γυναίκα. Άμα είναι γυναίκα ο ανακριτής θα της είναι πιο εύκολο να μιλήσει.
 - Μα εγώ έχω ακούσει του κόσμου τις ιστορίες... δικαιολογήθηκε ο Ανδρέας.

- Μπορεί, αλλά αυτή πρώτη φορά σε βλέπει, είπε η γριά.
 Φύγαμε. Ένωσα ανακούφιση. Την άλλη μέρα ξαναπήγα στο ίδιο γραφείο. Ήταν μια γυναίκα αστυνομικός και μια μεταφράστρια. Ήθελα να μείνει μαζί μου κι η γριά, μα δεν την άφησαν.
 - Θα σε περιμένω στο διάδρομο, μου είπε. Μα σε παρακαλώ μίλα, πες τα. Από σένα εξαρτάται αν θα τιμωρηθούν αυτά τα καθάρματα. Αρχισα να μιλώ, προσπαθώντας να πνίξω τη ντροπή και απελπισία. Εξιστόρησα τι συνέβαινε σε αυτό το ξενοδοχείο. Όλες μας ανάγκαζαν στην πορνεία. Διαφορετικά θα πεθαίναμε της πείνας. Μια κοπέλα που δεν δέχτηκε να γίνει πόρνη, την έδειραν τόσο που κατέληξε αναίσθητη στο νοσοκομείο. Δεν ξέρω τι απέγινε.

Εγώ φοβόμουν. Δεν αντέδρασα. Γι' αυτό ντρέπομαι. Το ξέρω ότι είμαι δειλή.

-Ποιοι ήταν οι πελάτες;

-Ήταν όλοι γνωστοί και φίλοι των δημίων μας. Κατάλαβα ότι ήταν ένα κλειστό κύκλωμα.

- Μετά από την Ινσταμπούλ τι έγινε; Με ρώτησε η διερμηνέας.

- Με έστειλαν αεροπορικώς στην Κύπρο. Με παρέλαβε ένας που μιλούσε τούρκικα. Μετά, το περπάτημα μέσα στη νύχτα, μετά, τα συρματοπλέγματα... Τα είπα χτες στον Αντρέα.

- Μετά;

- Μετά... ...

- Μετά;

Πότε θα τελείωναν αυτά τα «μετά»; Ξαναζούσα την κόλαση.

Ξαναζούσα τον εφιάλητη.

- Μια μέρα τυχαία συνάντησα στο δρόμο μια κοπέλα που μιλούσε τη γλώσσα μου. Ήταν καλοντυμένη κι όμορφη. Με πήγε σ' ένα καφενείο και μου αγόρασε κάτι να φάω. Δεν με ρώτησε τίποτα. Μου είπε μόνο:

- Αν θέλεις βοήθεια ξέρω κάποιους ανθρώπους που βοηθούν κοπέλες σαν κι εμάς.

- Ναι είπα. Θέλω βοήθεια κι άρχισα να κλαίω

- Και μετά; η ερώτηση της μεταφράστριας.

- Μετά τηλεφωνήσαμε κάπου. Έτσι συνάντησα τη γριά. Έμεινα σπίτι της δυο μέρες.

- Την πλήρωσες; με ρώτησε η μεταφράστρια.

- Καθόλου, είπα. Μου έδωσε ρούχα, φαγητό, παπούτσια...

- Γιατί νομίζεις σε βοηθά; ρώτησε η μεταφράστρια.

- Δεν ξέρω, είπα. Είναι κι άλλες γριές, φίλες της, που βοηθούν. Ίσως είναι λίγο τρελές...

Η αστυνομικός σηκώθηκε.

- Για σήμερα, αρκετά, είπε. Ίσως σε ξαναφωνάξουμε.

- Θέλω να σας πω κάτι, είπα. Καταλαβαίνετε πόσο δύσκολο είναι για μας να μιλήσουμε, να διηγηθούμε τον εξευτελισμό που ζήσαμε;

Έβαλα τα κλάματα. Η Κυρία Κ. με περιμάζεψε και με πήγε στο σπίτι.

Σκέφτηκα πως μόνο αν μιλούσα στη μάνα μου θα μπορούσα να σηκώσω ίσως το αβάσταχτο φορτίο που κουβαλούσα μέσα μου. Το ίδιο βράδυ άρχισα να γράφω:

“Τρεις ολόκληρους μήνες έμεινα φυλακισμένη στο ξενοδοχείο στην Ινσταμπούλ μανούλα μου Μαζί με άλλες συμπατριώτισσες μας εξανάγκαζαν να πουλούμε τα κορμιά μας. Δεν θέλεις να ξέρεις λεπτομέρειες... Ήταν μαρτύριο. Όταν δεν άντεχα άλλο, κι είχε τελειώσει και η άδεια παραμονής μου, παρακάλεσα τους δημίους μου να με αφήσουν να φύγω. Τότε ο αρχηγός τους μου αγόρασε ένα αεροπορικό εισιτήριο και μ’ έστειλε στη βόρεια Κύπρο. Εκεί με περίμενε κάποιος και με πήγε στο γραφείο μετανάστευσης. Δεν καταλάβαινα τι έλεγαν γιατί μιλούσαν τουρκικά. Μου φάνηκε ότι κάτι συμφωνούσαν μεταξύ τους. Με πήγε σ’ ένα δωμάτιο και τότε κατάλαβα... ήμουν η πληρωμή. Όταν τελείωσαν μαζί μου με παράτησαν εκεί ολομόναχη και τρομοκρατημένη. Την άλλη μέρα ήλθε ένας νεαρός που δεν είχα ξαναδεί.

“Σήκω”, μου είπε, θα σε περάσω στη νότια Κύπρο.

Με πήγε έξω από την πόλη. Έτρεμα από το φόβο μου κι από το κρύο. Δεν ξέρω μετά από πόση ώρα συνάντησα μια ομάδα από γυναίκες και άντρες. Αρχίσαμε να περπατούμε. Θα έλεγα πως περπατήσαμε τρεις ώρες, μπορεί και περισσότερο. “Βιαστείτε μας φώναζαν. Πρέπει να περάσουμε τα σύνορα προτού ξημερώσει”. Στα σύνορα μας περίμεναν δύο αυτοκίνητα. Μπήκα σ’ ένα με δυο άλλες κοπέλες. Αποκοιμήθηκα ξεθεωμένη.

Μητέρα μου, μπορεί να μη με πιστεύεις. Είναι ιστορίες απίστευτες, το ξέρω. Μα σου ορκίζομαι πως είναι αληθινές. Κι αν έλεγα και λεπτομέρειες θα ήταν ακόμα πιο απίστευτες. Όταν ξύπνησα, ήταν μέρα. Ο ήλιος ήταν κι’όλας ψηλά. Στο σπίτι που μας έβαλαν ήταν μια συμπατριώτισσα που φαινόταν να κάνει κουμάντο.

Μας εξήγησε πως είμαστε στην Κύπρο κι ότι κάποια μέρα θα ερχόταν ο αφέντης να μας φέρει τα πολυπόθητα διαβατήρια που θα μας επέτρεπαν να πάμε στην Ισπανία. Μέχρι τότε, έπρεπε να δουλέψουμε”.

Για σήμερα αρκετά. Μόνο που τα θυμάμαι γίνομαι ράκος. Θα συνεχίσω μια άλλη μέρα.

“Mí mama,

Σ’ αυτό το σπίτι μείναμε δυο μέρες. Μετά μας έδωξαν, “Να πάτε να βρείτε δουλειά”, μας πρόσταξαν. Δουλειά... Αυτό θέλαμε κι εμείς. Μα που να βρεις δουλειά χωρίς χαρτιά και χωρίς να ξέρεις τη γλώσσα του τόπου; Καθίσαμε στην άκρη του δρόμου να σκεφτούμε. Η Κάρλα έκλαιγε. Ξαφνικά σταμάτησε μπροστά μας ένα διπλοκάμπινο. Ένας κύριος κατέβηκε και κάτι μας ρωτούσε. Δεν καταλάβαμε τίποτα. Μας έκανε νόημα να ανέβουμε στο αυτοκίνητο. Ποιος ήταν; Που θα μας πήγαινε; Και τι σημασία είχε; Κι ο διάβολος να ήταν, τι θα παθαίναμε περισσότερο;...

Το αυτοκίνητο σταμάτησε σε μια οικοδομή. Μας έγενε να κατεβούμε. Καταλάβαμε ότι έπρεπε να βοηθούμε τους εργάτες. Κουβαλούσαμε άμμο και τούβλα. Νιώθαμε μεγάλη ευτυχία. Ο εφιάλτης μας τέλειωσε; Βρήκαμε δουλειά; Όταν οι εργάτες σταμάτησαν για φαί σωριαστήκαμε κάτω από το ξεθέωμα. Μας έδωσαν φαγητό και νερό. Στο τέλος της ημέρας ο σωτήρας μας μάς πήγε σ’ ένα διαμέρισμα με δυο στρώματα. Σωριαστήκαμε και αποκοιμηθήκαμε αμέσως.

Δεν ξέρω μετά από πόσες ώρες, ήταν νύχτα, η πόρτα άνοιξε, μπήκε ο κύριος με ένα φίλο του. Μας ξύπνησαν, μας πρότειναν να φάμε μαζί τους και μετά... Δεν φέραμε καμιά αντίσταση μετά από τόσα που περάσαμε.”

Ξαναρχίζω να γράφω. Ένα ερώτημα με βασανίζει. Πως γίνεται ένας συμπατριώτης μου να μου έχει κάνει τόσο μεγάλο κακό;

συμπατριώτης μου να μου έχει κάνει τόσο μεγάλο κακό;
Πως είναι δυνατό να ξεγελά φτωχούς ανθρώπους για να κερδίζει
αυτός χρήματα;

“Mi querida mama,

Σήμερα είναι Χριστούγεννα. Ψες η κυρία Κ. μας κάλεσε στο σπίτι της. Ήμασταν έξι κοπέλες από διάφορες χώρες, όλες θύματα σωματεμπόρων. Η ιστορία της κάθε μιας, ίδια σε γενικές γραμμές. Διαφέρει μόνο στο βαθμό του εφιάλτη. Ήταν και φίλες και φίλοι της κυρίας Κ. Καλό φαγητό, Χριστουγεννιάτικο δέντρο, αναμμένο τζάκι και πολλά δώρα. Θα ήθελα να μπορούσα να νοιώσω χαρά, γαλήνη, αισιοδοξία. Ίσως μια μέρα να το καταφέρω. Σήμερα είμαι θυμωμένη, αγανακτισμένη, απελπισμένη. Θέλω μόνο ένα πράγμα, να ξεχάσω. Γι αυτό, όλα τούτα που σου έγραψα θα τα σκίσω κομματάκια, μικρά- μικρά κομματάκια και θα τα πετάξω στα σκουπίδια”.

Βγαίνω για να ταχυδρομήσω μια Χριστουγεννιάτικη κάρτα για να σου ευχηθώ καλά Χριστούγεννα και Καλή Χρονιά.

ΟΝΕΙΡΟ ΤΡΟΠΙΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Με έμπασαν σε ένα μικρό δωμάτιο.

- Περίμενε εδώ, είτε ο αστυνομικός. Θα σου φωνάξω όταν θα έρθει η σειρά σου να μαρτυρήσεις.

Ήμουν ψόφια στην κούραση. Από την αναστάτωση μου δεν είχα κοιμηθεί όλη τη νύχτα. Περίμενα αυτή τη μέρα δυο ολόκληρα χρόνια. Επιτέλους σήμερα θα έλεγα σ' όλους τι τράβηξα. Πώς με γέλασαν και πόσο με περιγέλαγαν. Πώς αυτά τα κτήνη με πουλούσαν σε άλλα κτήνη, σαν να ήμουν εμπόρευμα σαν να μην ήμουν άνθρωπος. Πόσο με απείλησαν. Πόσο με φοβέρισαν. Αμφέβαλλα πως θα μπορούσα να περιγράψω, να πω με λόγια, την απελπισία και τον τρόμο που ένιωθα όλους αυτούς τους τέσσερις μήνες κόλασης.

Προσπάθησα να θυμηθώ πως ξεκίνησε αυτή η ιστορία. Πως έγινε το όνειρο εφιάλτης....

«Θυμάμαι ότι έφτασα στο σπίτι ξεθεωμένη. Έκανε και μια ζέστη αφόρητη. Δουλέψαμε δώδεκα ώρες εκείνη τη μέρα γιατί έφτασαν πολλοί τουρίστες στο ξενοδοχείο. Η μόνη σκέψη που με παρηγορούσε ήταν που θα έβλεπα το κοριτσάκι μου. Ήταν δυο χρονών και ήταν χάρμα. Ο πατέρας της ήταν πάντα σκεφτικός και τα μάτια του ήταν γεμάτα έγνοιες κι ανησυχίες. Ήταν 20 χρονών όπως κι εγώ. Δεν έπινε ρούμι, δούλευε όταν έβρισκε δουλειά και τα χρήματα που κέρδιζε τα έφερνε πάντα στο σπίτι.

Το σπίτι... ο Θεός να το έκανε σπίτι. Ένα τετράγωνο, 3x3. Τοίχοι από σανίδες, στέγη από κομμάτια τσίγκο. Έτσι ήταν όλα τα σπίτια λίγο έξω από την πόλη. Επειδή δούλευα εγώ σε τακτική δουλειά είχαμε να φάμε κάθε μέρα. Πολυτέλεια που πολλοί δεν είχαν. Η μάνα μου δεν καθόταν μακριά. Μας πρόσεχε το παιδί κι ετοιμάζε ρύζι και φασόλια κάθε μέρα. Συχνά έφερνα μπανάνες από το ξενοδοχείο και σπάνια λίγο κοτόπουλο.

Δεν έπρεπε να παραπονιέμαι, και δεν παραπονιόμουν. Μα όταν έφτανε κανένα γράμμα από την Ισπανία... Η αδελφή της μάνας μου, η πιο μικρή, είχε την τύχη να πάει στην Ισπανία πριν 4 χρόνια. Τότε η Ισπανία έδινε άδειες εισόδου στους Δομινικανούς. Η θεία μου λοιπόν δούλευε σαν καθαρίστρια σ' ένα ξενοδοχείο στην Costa Brava και κέρδιζε πολλά λεφτά. Αυτή έλεγε πως ο μισθός της μόλις που την έφτανε για να ζήσει, μα κανένας δεν την πίστευε.

Εκείνη την νύχτα λοιπόν βρίσκω τη μάνα μου να κλαίει. Ο αστυνομικός του χωριού της καθόταν δίπλα της, μπροστά στην πόρτα και κάτι της έλεγε. Αυτή κουνούσε το κεφάλι κι έλεγε “όχι”. “οχι”.

- Πως αποδώ; Λέω στον Jorge. Που μας θυμήθηκες;

Μου εξήγησε πως βρήκε δουλειά στον πατέρα του παιδιού μου στο Μεξικό κι ότι δεν μας είπε τίποτα πριν φύγει για να μην τον εμποδίσουμε. Είπε ότι αν ήθελα θα μου κανόνιζε άδεια για να πάω στην Ισπανία να δουλέψω σαν καθαρίστρια σ' ένα ξενοδοχείο πολυτελείας. Η μάνα μου αγρίεψε κα του είπε να φύγει.

- Καλά, είπε εκείνος. Σκεφτείτε το.

Όταν έφυγε, η μάνα μου μού είπε:

- Δεν μου αρέσει αυτός ο τύπος. Δεν ξέρω που πήγε τον Jorge. Κύριος οίδε αν το παιδί θα ξαναδεί τον πατέρα του. Κι εσύ να κάτσεις εδώ που είσαι. Όποιος θέλει να αλλάξει την μοίρα του...

Η μάνα μου πήγαινε κάθε Κυριακή στην εκκλησία και πότε-πότε έφερνε και λίγη ζάχαρη η λίγο ρύζι. Δεν είπα τίποτα. Πήρα την κορούλα μου αγκαλιά και σκέφτηκα.

Θα πάω για σένα στην Ισπανία. Θα γυρίσω γρήγορα. Σε κανένα χρόνο θα έχουμε πολλά λεφτά. Θα κάνω πολλές οικονομίες. Δεν θα ξοδεύω τίποτα. Θα τα φυλάω όλα για σένα.

Την επομένη ο Jorge ξανάρθε. Κρατούσε ένα συμβόλαιο.

- Άσε τη μάνα σου, μου λέει. Παλιά μυαλά. Θα σου κανονίσω το διαβατήριο, το εισιτήριο, τα πάντα. Να το συμβόλαιο του ξενοδοχείου. Αν δεν το θέλεις εσύ είναι άλλες κοπέλες που με παρακαλούν. Εγώ προτίμησα εσένα γιατί είμαστε χωριανοί και ξέρω ότι δουλεύεις καλά. Είσαι και όμορφη κοπέλα.

Μου έριξε μια ματιά που δεν μου άρεσε καθόλου. Κοίταξα το συμβόλαιο.

- Κι εσύ τι κερδίζεις απ' όλα αυτά; τον ρώτησα.
- Πρώτα την ικανοποίηση ότι βοηθώ συμπατριώτες μου. Και ύστερα το ξενοδοχείο μου δίνει κάτι που του βρίσκω προσωπικό.
- Καλά στην Ισπανία δεν έχει καθαρίστριες; Ρώτησα.
- Φυσικά, λέει ο Jorge. Μα σ' ένα ξενοδοχείο πολυτελείας, όμορφες κοπέλες, σαν και σένα αρέσουν πολύ.
- Δεν ξέρω, είπα, θα το σκεφτώ.
- Άκου, είπε ξερά ο Jorge. Αύριο θα έρθω να πάρω 4 φωτογραφίες για να σου κανονίσω το διαβατήριο. Οι άνθρωποι βιάζονται. Σε λίγο θ' αρχίσει η τουριστική περίοδος.

Να φύγω... Ισπανία! Το όνειρο που είχα πάντα. Να έχω μια καλή δουλειά. Να μπορώ να αγοράζω φαΐ και φάρμακα για την κορούλα μου που ήταν τόσο συχνά άρρωστη. Το αποφάσισα, θα έφευγα.

- Μα γιατί πάω στην Κύπρο; Ρώτησα. Εγώ θέλω να πάω στην Ισπανία που ο κόσμος μιλά ισπανικά όπως κι εμείς.
- Είναι πιο εύκολο να βρούμε βίζα για την Κύπρο. Και μετά από μια βδομάδα θα πας στην Ισπανία.

Έτσι έφτασα στην Κύπρο. Το όνειρο έγινε εφιάλτης... Με έκλεισαν σ' ένα καμπαρέ. Μου είπαν ότι για να πληρώσω τα χρέη μου, το εισιτήριο, τις άδειες και δεν ξέρω τι άλλο, έπρεπε να δουλέψω και μετά θα πήγαινα στην Ισπανία. Να δουλέψω, αυτό ήθελα κι εγώ. Αλλά δεν είμαι πόρνη. Αρνήθηκα. Για πόσες μέρες έφαγα ξύλο; Μετά δυο φίλοι του καμπαρετζή με βίασαν. Η απελπισία με σκότωνε παραπάνω από το ξύλο που ήταν καθημερινό. Ο δήμιος μας καυχόταν ότι οι αστυνομικοί ήταν φίλοι του κι ότι αν τολμούσαμε να το σκάσουμε, η αστυνομία θα μας έβρισκε και θα μας έστελνε πίσω στην χώρα μας. Πως μπορούσα να επιστρέψω στην χώρα μου πιο φτωχή από όταν έφυγα και με 5,000 δολάρια χρέος; Ο θάνατος μου παρουσιαζόταν καθημερινά σαν η μόνη λύση, το μόνο παράθυρο για κάτι πιο υποφερτό.

Μια μέρα η Λέϊλα, μια Μαροκινή, εξαφανίστηκε. Αναστάτωση, τηλεφωνήματα, φωνές, αστυνομία. Κανείς δεν ήξερε τίποτα. Μια κοπέλα μας είπε σιγά.

- Νομίζω πως τη βοήθησε ο πελάτης, αυτός που μιλούσε τη γλώσσα της.

- Και τι θα γίνει τώρα; Ρωτήσαμε.

- Ποιος ξέρει...

Μπορούσε λοιπόν κάποιος να φύγει απ' αυτή τη φυλακή; Η ελπίδα ξαναφύτρωσε μέσα μου. Έγινα καλή. Δέχτηκα να βγαίνω με πελάτες. Κάποιος θα βρισκόταν και για μένα. Αρχίζα να μαθαίνω και λίγες αγγλικές λέξεις. Όσο γινόταν απέφευγα τους Κυπρίους. Ευτυχώς είχε πολλούς τουρίστες. Μια νύχτα με πούλησαν σ' ένα νεαρό. Μου φάνηκε ευγενικός, τόσο που σκέφτηκα να του ζητήσω βοήθεια.

Με πήγε σ' ένα μικρό διαμέρισμα. Σιγά-σιγά άρχισαν να έρχονται κι άλλοι νεαροί. Αρχισα να τρέμω, τι θα γινόταν; Αν μέτρησα καλά, ήρθαν οκτώ. Μπορείτε να φανταστείτε τι έγινε. Αιμορραγούσα τόσο πολύ που αναγκάστηκαν να φωνάξουν ένα ταξί για να με πάει στο νοσοκομείο. Χρειάστηκε να μου κάμουν μια επέμβαση. Δεν είχα κάρτα νοσηλείας. Ποιος θα πλήρωνε; Που δουλεύεις; Με ρωτούσαν, κι εγώ τρομοκρατημένη έλεγα "please no". Ήλθε μια αστυνομικός. Μιλούσε και λίγα ισπανικά. Μου είπε να μην φοβάμαι και να της πω την αλήθεια. Να φοβηθώ; Τι να φοβηθώ άλλο;

- Δεν θέλω να επιστρέψω στο καμπαρέ του Δημήτρη, είπα.

- Εντάξει, υποσχέθηκε.

Όταν έγινα καλά έδωσα κατάθεση. Τα είπα όλα, όσο φοβερά κι αν ήταν. Τα μόνα που δεν είπα ήταν όλα όσα μου έκαναν τα οκτώ εκείνα κτήνη. Μου ήταν αδύνατο».

Φαίνεται πως με πήρε ο ύπνος. Ανάκατες εικόνες χωρίς ειρμό. Η μάνα μου να κλαίει και να με παρακαλεί να μη φύγω. Η κόρη μου, δυο χρονών, να παίζει με κάτι σκουπίδια. Μούτρα κτηνώδη να γελούν. Ο ομαδικός βιασμός. Ένας αφόρητος πόνος με ξύπνησε. Ο ίδιος αστυνομικός που με συνόδευσε το πρωί στεκόταν μπροστά μου.

- Πάμε, μου είπε.
- Είναι πολύς κόσμος; Ρώτησα δειλά.
- Δεν θα μαρτυρήσεις σήμερα, είπε. Θα σε πάω σπίτι και θα σε ξαναφέρω άλλη μέρα.
- Μα γιατί; Ρώτησα απορημένη.
- Ήταν άλλοι μάρτυρες πριν από σένα κι η μαρτυρία τους δεν τελείωσε ακόμα.

Λίγες μέρες μετά, μια γυναίκα μου τηλεφώνησε.

- Άκουσε, μου λέει. Αν δεν μαρτυρήσεις, θα σου πληρώσουμε το χρέος σου και θα σου δώσουμε και δυο χιλιάδες δολάρια και θα πας σπίτι σου. Σκέψου το. Μην είσαι βλάκας. Θα σου τηλεφωνήσω αύριο.

Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Η φωνή μου ήταν άγνωστη. Δοκίμασα να τηλεφωνήσω στην αστυνομία. Κανένας δεν απάντησε. Ήταν Σάββατο. Το Σαββατοκύριακο η Αστυνομία δεν δουλεύει; Την επομένη το τηλέφωνο ξανακτύπησε. Η ίδια φωνή.

- Λοιπόν; Ρώτησε ξερά.
- Ποια είσαι; Ρώτησα.
- Αν δεχτείς, είπε, θα σε πάω σε ένα γραφείο δικηγόρου, θα μας δώσει 5,000 δολάρια, θα σε πάω στην τράπεζα, θα τα στείλουμε στη μάνα σου και θα σου δώσουμε και 2,000 δολάρια στο χέρι κι ένα αεροπορικό εισιτήριο. Τι άλλο θέλεις; Μην είσαι ηλίθια. Ένας θυμός με πλημμύρισε και ούρλιαξα στο τηλέφωνο.
- Θέλω να σας δω όλους, όλα αυτά τα κτήνη στη φυλακή!
- Πιστεύεις στον Αϊ Βασίλη... Κάγχασε η γυναίκα.

Πέρασαν λίγες μέρες. Με ξαναπήραν στο δικαστήριο.

- Σήμερα ελπίζω να μαρτυρήσεις, είπε χαμογελώντας ο αστυνομικός. Ξαναβρέθηκα στο ίδιο μικρό δωμάτιο του δικαστηρίου. Κάθισα. Ήμουν πιο ήρεμη. Η πόρτα άνοιξε. Έμπασαν μέσα την Λέιλα. Κοιταχτήκαμε άναυδες. Σηκώθηκα, την αγκάλιασα. Είχα μια σύμμαχο. Μου είπε ότι τη βοήθησε να δραπετεύσει ένας Γάλλος από το Αλγέρι που μιλούσε λίγα αραβικά.

Εγώ της είπα ότι με βοήθησε η αστυνομία. Η Λέιλα δεν έμαθε για τον ομαδικό βιασμό. Δεν της τα διηγήθηκα όλα. Για κείνη δύσκολο να ακούει. Για μένα αδύνατο να πω. Η Λέιλα έκλαιγε.

- Θα τουςβάλουμε φυλακή είπε. Μα τον Αλλάχ!

Φανταζόμουν την αίθουσα του δικαστηρίου πολύ επιβλητική. Ήταν ένα απλό δωμάτιο γεμάτο πάγκους. Αντίκρισα τους πρώην δημίους μου και δεν ένοιωσα ούτε μίσος, ούτε φόβο.

Κάποιος διάβασε την κατάθεση μου. Έμεινα αδιάφορη. Ήταν η ιστορία μιας άλλης. Τι παράξενο... Δεν ήμουνα παρούσα. Ξάφνου μια γυναικεία φωνή με ξύπνησε. Ήταν η φωνή της γυναίκας που τηλεφώνησε; Κοίταξα τους δικηγόρους των καμπαρετζήδων. Μια γυναίκα και δυο άνδρες. Ένας από τους άνδρες άρχισε να μου κάνει ερωτήσεις. Ήταν ένας κύριος ψηλός, επιβλητικός. Τον είχα δει μια φορά και στο καμπαρέ. Μα ήταν αυτός; Είχα λάθος;

Με ρώτησε πολλές φορές το ίδιο πράγμα. Αρχισα να νευριάζω. Ίσως αυτός να ήταν ο σκοπός του. Κάποια στιγμή μου είπε ότι λέω ψέματα. Ότι κανένας δεν με υποχρέωσε να πηγαίνω με πελάτες. Ότι το έκανα γιατί μου άρεσε. Ότι πήγαινα με πελάτες για να βγάζω λεφτά. Ότι ποτέ δεν υπήρξα θύμα ομαδικού βιασμού.

Με κοίταξε άγρια και φώναξε.

- Λες ψέματα! Είσαι μια πόρνη! Σου έχουν υποσχεθεί χρήματα για να πεις αυτά που λες.

Από τα βάθη των σπλάχνων μου, που δεν θα κάνανε ποτέ πια παιδί, βγήκε μια κραυγή πρωτόγονη. Δεν ήμουν εγώ που βρυχήθηκα. Η προγιαγιά μου ήταν. Η ιέρεια του βουντού.

- Καταραμένος να είσαι! Εσύ κι όλοι οι υπερασπιστές των καθαρμάτων σαν κι αυτούς. Αυτοί μας πουλούσαν για να βγάζουν λεφτά. Πουλούσαν το κορμί μας. Εσύ πουλάς τη δική σου τη ψυχή για τα λεφτά. Ντροπή σου. Καταραμένος κι εσύ κι οι όμοιοι σου. Μου είπαν αργότερα ότι λιποθύμησα. Ο δικαστής διέκοψε την δίκη.

-Θα τουςβάλουμε φυλακή; Ρώτησα.

- Ποιος ξέρει. Είπε ο δημόσιος κατήγορος, ελπίζουμε.

- Εσύ με πιστεύεις; Ρώτησα δειλά.

- Όλοι σε πιστεύουν. Όλοι ξέρουν πως λες αλήθεια. Μα είναι που πουλούν τη ψυχή τους στο διάβολο για τα λεφτά.
Μετά από μήνες έμαθα ότι ο Δημήτρης πήγε πέντε χρόνια φυλακή.
Περίμενα ότι θα χαιρόμουν περισσότερο. Δεν χάρηκα καθόλου.

ΑΥΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΝ ΣΤΗΝ ΧΙΛΗ...

Το τελευταίο ραντεβού της ημέρας είχε καθυστέρηση. Προς στιγμή είχα ελπίσει ότι η κυρία Μ. είχε αλλάξει γνώμη και δεν θα ερχόταν. Ήμουν κουρασμένη. Όλα αυτά τα προβλήματα που οι άνθρωποι αράδιαζαν μπροστά μου με την ελπίδα ότι θα τους έβρισκα μια λύση, με εξουθένωναν.

Η πόρτα της εισόδου άνοιξε. Η κυρία Μ. δεν είχε αλλάξει γνώμη. Τη συνόδευε η κόρη της, μια έφηβη χλωμή και αδύνατη, με βλέμμα αδειανό. Καθισμένες μπροστά στο γραφείο μου έμεναν σιωπηλές.

- Τι σας συμβαίνει; ρώτησα δειλά.

- Θα ήθελα να σας μιλούσε η ίδια, άρχισε να λέει η μητέρα. Να σας διηγηθεί αυτό που της συνέβη. Εδώ και δεκαπέντε μέρες, από τότε που την περιμάζεψα στην αστυνομία της Μαδρίτης, δεν έχει πει λέξη. Αρνείται να φάει. Το μόνο πράγμα που καταφέρνω να την κάνω να καταπιεί είναι λίγο γάλα. Δεν αντέχω άλλο. Είμαι απελπισμένη. Μου είπαν ότι εσείς...

Άρχισε να κλαίει. Πήρε το χέρι της κόρης της και το φίλησε πολλές φορές.

- Μίλησε, της είπε, σε παρακαλώ, για το Θεό, μίλα στην κυρία.

- Άφησε την, είπα σιγανά. Πέστε μου εσείς τι έχει συμβεί.

- Ένα βράδυ, άρχισε, η κόρη μου δεν γύρισε στο σπίτι. Την έψαξα στα σπίτια όλων των φιλενάδων της. Τίποτα. Την επομένη, τρελή από ανησυχία, πήγα στην αστυνομία. Στο τέλος μιας βδομάδας η φωτογραφία της βρισκόταν σε όλες τις εφημερίδες, ακόμα και στην τηλεόραση.

Μετά από τρεις μήνες αβάστακτης αγωνίας πήρα ένα τηλεφώνημα από την αστυνομία της Μαδρίτης. Κάποιος μου είπε στα τσέχικα «ελάτε να πάρετε την κόρη σας». Έμεινα άφωνη. «Με ακούτε; Έχουμε βρει την κόρη σας. Δεν θέλουμε να τη στείλουμε μόνη της. Είναι μόλις 16 χρονών.

Πρέπει να έλθετε να την παραλάβετε από την αστυνομία. Ελάτε όσο πιο γρήγορα μπορείτε».

Μου έδωσε ένα τηλεφωνικό νούμερο και έκλεισε το τηλέφωνο.

Πήρα άδεια από τη δουλειά μου. Δανείστηκα χρήματα και πήρα την πρώτη πτήση Πράγα – Μαδρίτη. Ήμουνα όπως ένα ρομπότ. Δεν αισθανόμουν τίποτα. Όλα αυτά συνέβαιναν σε κάποιον άλλο. Εγώ κοίταζα σαν θεατής.

Όταν συνάντησα την κόρη μου δεν την αναγνώρισα. Ήταν ένα σκελετωμένο φάντασμα.

- Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω; Είπα δειλά.

- Μα δεν βλέπετε πόσο άρρωστη είναι; Κάντε την καλά. Κάνετε την να μιλήσει, να γελάσει όπως πρώτα.

- Δεν μου είπατε πως βρέθηκε στην Μαδρίτη, είπα δειλά.

- Ούτε κι εγώ ξέρω καλά - καλά, είπε η μάνα. Η αστυνομία το μόνο που μου είπε ήταν ότι έπεσε θύμα σωματεμπορίας. Η Λένγκα δεν θέλει να πει τίποτα. Από τότε που επιστρέψαμε δεν έχει μιλήσει. Δεν λέει λέξη.

- Τρώει; ρώτησα.

- Ούτε και τρώει. Πίνει μόνο γάλα, κι αυτό με το ζόρι.

Πήρα το τηλέφωνο. Σχημάτισα τον αριθμό του Στέφανου, ενός φίλου ψυχιάτρου που αναλάμβανε θύματα βασανιστηρίων.

- Στέφανε εσύ; Θα σου στείλω μια μικρή, θύμα σωματεμπορίας.

Έχεις θέση στην κλινική;

Η μητέρα με διέκοψε.

- Είμαι πολύ φτωχή! Δεν έχω να πληρώσω κλινική!.

- Μην ανησυχείς, την καθησύχασα. Δεν θα πληρώσεις τίποτα.

Ο Στέφανος μου τηλεφώνησε δυο- τρεις φορές για να μου πει πως η μικρή ήταν ήρεμη, απαθής, υπάκουη, αλλά δεν έβγαζε λέξη.

- Νομίζεις ότι θα γίνει καλά; Ρώτησα όσο μπορούσα πιο ουδέτερα.

- Που να ξέρω; Εξαρτάται τι της έχουνε κάνει αυτά τα κτήνη.

Χρειάζεται πολλή υπομονή και τακτ.

Δυο μήνες μετά ο Στέφανος με ξαναπήρε τηλέφωνο.

-Θέλεις να μάθεις νέα για τη Λένγκα;

-Και το ρωτάς;

-Η Λένγκα είναι καλύτερα. Την περασμένη Κυριακή την πήραμε στην ομάδα που θα πήγαινε περίπατο στο δάσος. Κάποια στιγμή συναντήσαμε ένα κύριο με δυο λυκόσκυλα. Η Λένγκα μόλις είδε τα σκυλιά έπαθε πανικό. Αρχισε να ουρλιάζει «όχι, όχι. Παρακαλώ, όχι» και λιποθύμησε. Ο καημένος ο κύριος άρχισε να εξηγεί πόσο ήσυχα ήταν τα σκυλιά του και ότι δεν θα έκαναν κακό σε κανένα. Τρομάξαμε να καθησυχάσουμε τον κύριο και να συνεφέρομε την Λένγκα.

Την επομένη αποφάσισα να τηλεφωνήσω στην αστυνομία της Μαδρίτης. Μετά από πολλές δυσκολίες κατάφερα να μιλήσω με τον αστυνομικό, τον υπεύθυνο για αυτή την υπόθεση. Του διηγήθηκα το περιστατικό με τα λυκόσκυλα και του είπα ότι αν μου έλεγε τι έκαναν στη Λένγκα, θα με βοηθούσε ίσως να την κάνω καλά. Ο αστυνομικός μου είπε ότι είχαν τις κοπέλες κλεισμένες σε μια έπαυλη που την φύλαγαν πράγματι πολλά λυκόσκυλα. Εκεί πήγαιναν πελάτες κάθε είδους, ηλικίας και κοινωνικής τάξης. Αυτός που έδωσε πληροφορίες στην αστυνομία ήταν ένας ιερέας. Κάποιος ενορίτης του, προφανώς πελάτης της έπαυλης, πήγε να εξομολογηθεί και τον παρακάλεσε να ειδοποιήσει την αστυνομία. Παρακάλεσα τον αστυνομικό να μου δώσει το τηλέφωνο του ιερέα. Δίστασε, αρνήθηκε. Πρότεινε να δώσει στον ιερέα το δικό μου τηλέφωνο. Πράγματι ο ιερέας μου τηλεφώνησε. Του διηγήθηκα τη συνάντησή με τους σκύλους. Μετά από σιωπή που κράτησε δεν ξέρω πόσο, ο ιερέας είπε:

-Αυτοί οι κολασμένοι έβαζαν τους σκύλους να βιάζουν τις κοπέλες αν αυτές έφερναν αντιρρήσεις. Είναι αυτό που έκανε τον ενορίτη μου να αγανακτήσει και να τους καταγγείλει.

-Πάτερ μου, είπα, αυτά γινόντουσαν στα κρατητήρια της Χιλής επί Πινοσιέ.

-Ναι, είπε ο παπάς. Στη Χιλή τότε και σε άλλες χώρες τώρα και μου έκλεισε απότομα το τηλέφωνο. Έμεινα άφωνη.

Μετά από λίγο ρώτησα το Στέφανο.

-Και η Λένγκα;

-Η Λένγκα; Ελπίζω να ανακαλυφθεί γρήγορα κανένα φάρμακο που να σβήνει τραυματικές αναμνήσεις ...

που να σβήνει τραυματικές αναμνήσεις ...

Φάρμακο δεν βρέθηκε που σβήνει τις θύμησες που σε εμποδίζουν να ζήσεις. Τρία χρόνια μετά η Λένγκα βρίσκεται ακόμα αμίλητη στην κλινική του Στέφανου.

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ ΔΙΑΝΟΜΗ...

Ξύπνησα από ένα επίμονο χτύπημα του τηλεφώνου. Έριξα μια ματιά στο ρολόι προτού απαντήσω. Τρεις η ώρα το πρωί. Ποιος στο διάβολο τηλεφωνάει, αναρωτήθηκα. Σήκωσα κακόκεφα το ακουστικό.

- Με συγχωρείτε που σας ξυπνώ, ακούστηκε μια άγνωστη αντρική φωνή. Σας φέρνω μια νεαρή, Μολδαβή, μου φαίνεται. Είναι σε μαύρα χάλια. Τη βρήκα πεσμένη στο πεζοδρόμιο. Είμαι έξω από την πόρτα σας. Σας παρακαλώ ανοίχτε.

- Ποιος είσαι; πρόλαβα να ρωτήσω.

- Δεν με ξέρετε. Εγώ όμως ξέρω την Οργάνωση σας.

Έκλεισε το τηλέφωνο. Σε μερικά λεπτά η πόρτα χτύπησε.

Μισοκοιμισμένη ακόμα έτρεξα ν' ανοίξω. Μπροστά μου στεκόταν μια μικρή, ξανθή. Μου φάνηκε δεκαεξάρα.

- Έλα της είπα. Θέλεις ένα τσάι;

Έκανε «όχι» με το κεφάλι. Της έδειξα τον καναπέ.

- Κοιμήσου αν μπορείς. Αύριο τα λέμε.

Η μικρή κοιμήθηκε όλο το πρωινό. Κατά το μεσημέρι το τηλέφωνο χτύπησε. Ήταν ο ίδιος άνθρωπος που με ξύπνησε στις τρεις το πρωί.

- Με συγχωρείτε, ξανάρχισε, μα δεν ήξερα τι να κάνω. Σκέφτηκα να την πάρω στην αστυνομία, μα δεν τους έχω καμιά εμπιστοσύνη.

Ξέρει κανείς σε ποιον θα πέσει; Δεν θέλω να σας πω ποιος είμαι γιατί θα μαθευτεί... Φοβάμαι τους ανθρώπους του υποκόσμου.

- Καταλαβαίνω, είπα. Μα δεν είναι και τόσο επικίνδυνοι όσο διαδίδουν. Είναι θρασύδειλοι. Που βρήκες τη μικρή;

- Γύριζα σπίτι μου και τη βρήκα πεσμένη στο πεζοδρόμιο. Τη μάζεψα. Μου φάνηκε μεθυσμένη. Σας την έφερα.

- Καλά έκανες. Μπράβο. Μπορείς να τηλεφωνάς όποτε θέλεις για να μαθαίνεις νέα. Κι αν βρεις κι άλλες ... φέρτες κι αυτές!

Κατά τις δώδεκα η μικρή ξύπνησε. Της έδειξα το μπάνιο. Της έδωσα μια πετσέτα. Της έφτιαξα καφέ. Δεν έκανα καμιά ερώτηση. Πρώτη μίλησε αυτή.

- Θα με πάτε στην αστυνομία;
- Όχι, της απάντησα. Μιλάς καλά αγγλικά. Που τα έμαθες;
- Στο σχολείο, είπε. Ήμουν καλή μαθήτρια.
- Τέλειωσες το σχολείο, ρώτησα δήθεν αδιάφορα.
- Μου μένουν ακόμα δυο χρόνια. Η μητέρα μου δεν κρατούσε χρήματα για να πληρώσει τα δίδακτρα. Σκεφτήκαμε πως ήταν καλή ιδέα να δουλεύω το καλοκαίρι.

Μετά από μικρή σιωπή συνέχισε.

-Την εποχή της μάνας μου τα σχολεία, ακόμα και το πανεπιστήμιο ήταν δωρεάν. Η μάνα μου είναι γιατρός. Κι εγώ ήθελα να σπουδάσω γιατρός...

Κι άρχισε να κλαίει. Την άφησα να κλάψει. Τηλεφώνησα στην αστυνομία.

- Γραφείο εναντίον της εμπορίας προσώπων.

- Κώστα εσύ; Την νύχτα μου έφεραν στο σπίτι μου μια πεντάμορφη δεκαεφτάρα...

Διηγήθηκα σε συντομία τα καθέκαστα.

- Προς το παρόν δεν θέλει ν' ακούσει για αστυνομία. Ελπίζω να σας τη φέρω σε μερικές ώρες.

Η ιστορία της μικρής έμοιαζε, σε γενικές γραμμές, με χίλιες άλλες. Αγγελία στην εφημερίδα. "Μια συμπαθητική κυρία προτείνει να κανονίσει διαβατήριο, άδεια εργασίας και αεροπορικό εισιτήριο". Το διαβατήριο θα έδειχνε ότι ήταν δεκαοχτώ χρονών. «Εμείς έχουμε τα μέσα». Τα έξοδα θα τα πλήρωνε με το μισθό που θα έπαιρνε σαν barmaid

σε ένα καταπληκτικό ξενοδοχείο δίπλα στη θάλασσα.

Το όνειρο έγινε εφιάλτης. Βρέθηκε κλειδωμένη σ' ένα δωμάτιο που συγκοινωνούσε με μια αίθουσα νυκτερινού κέντρου.

Ήπια ένα ποτήρι γάλα με το ζόρι. Κοίταζε γύρω με υποψία.

- Τι είναι εδώ; Είστε αστυνομικός;

- Όχι, είπα. Δεν είμαι αστυνομικός. Ανήκω σε μια Οργάνωση που βοηθά κοπέλες που δραπετεύουν από καμπαρέ ή άλλα παρόμοια κέντρα όπου τις εκμεταλλεύονται σεξουαλικά.

Έγινε κατακόκκινη κι άρχισε πάλι να κλαίει.

- Άκουσε, της είπα, κάπως ξερά. Πες μου πως βρέθηκες πεσμένη χάμω και τι θέλεις να κάνουμε.

- Θέλω να πάω σπίτι μου, είπε.

- Εντάξει, είπα, αυτό κανονίζεται εύκολα. Πρέπει όμως να μου πεις που δούλευες για να μπορέσει η αστυνομία να πάρει τα πράγματα σου και το διαβατήριό σου.

- Όχι η αστυνομία, φώναξε έντρομη. Είναι φίλοι του καμπαρετζή. Θα με βάλουν φυλακή.

- Αυτά σας τα λένε στο καμπαρέ. Δεν είναι αλήθεια.

- Εγώ έμεινα μόνο μια βδομάδα σ' αυτό το καταραμένο μέρος. Μα οι άλλες κοπέλες, που ήταν εκεί περισσότερο καιρό, μου είπαν πως πότε-πότε έρχονται αστυνομικοί. Μιλούν φιλικά στους υπαλλήλους του καμπαρέ και δεν απευθύνουν σ' αυτές ούτε μια λέξη.

- Άκουσε, της είπα, όλοι οι αστυνομικοί δεν είναι το ίδιο. Εγώ ξέρω αστυνομικούς που είναι πολύ καλοί. Πρέπει να μου πεις το όνομα του καμπαρέ για να πάνε να πάρουν το διαβατήριό σου. Αλλιώς πως θα ταξιδέψεις;

- "Happy Night" ... «Νυχτερινή ευτυχία» ... ψιθύρισε.

Αποφάσισα να μη ρωτήσω τίποτε άλλο. Σε λίγο άρχισε να μιλά.

- Φώναξαν ένα ταξί. Με έβαλαν μέσα κι είπαν στον οδηγό τη διεύθυνση. Επρόκειτο για "home delivery" όπως έλεγαν οι κοπέλες. Άμα πρόκειται για πρόσωπα της Κυβέρνησης ή της υψηλής κοινωνίας, μας στέλνουν με ταξί στο σπίτι τους. Κι ανάλογα που πέφτεις... Μου είπαν ότι πριν από μερικούς μήνες κάποια κατέληξε στην κλινική. Το ταξί σταμάτησε σ' ένα κόκκινο φως. Χωρίς να το καλοσκεφτώ, άνοιξα την πόρτα και πήδηξα έξω τη στιγμή που το ταξί ξεκινούσε. Μετά... ένας κύριος με μάζεψε και με έφερε στο σπίτι σας. Το τηλέφωνο χτύπησε. Ήταν η αστυνομία.

- Έφυγε μια από το "Happy Night", γέλασε ο αστυνομικός. Μήπως είναι σε σας;

- Ναι, είπα, μα ακούει αστυνομία και τρέμει. Δεν σας κάνουν καλή διαφήμιση οι καμπαρετζήδες. Αν της φέρεις το διαβατήριό της και τα προσωπικά της αντικείμενα ίσως αλλάξει γνώμη.

Σε λίγο μια αστυνομικός έφερε το διαβατήριό κι ένα βαλιτσάκι. Της

είπε τα συνηθισμένα. Αν θέλει να μείνει και να γίνει μάρτυρας αστυνομίας. Αν δεν θέλει, μπορεί να επιστρέψει στη χώρα της. Προσπαθήσαμε να της εξηγήσουμε τι σημαίνει μάρτυς αστυνομίας και ότι θα μπορούσαμε με τη βοήθεια της να εμποδίσουμε αυτούς τους ανθρώπους να κάνουν κακό και σε άλλες κοπέλες.

- Θέλω να πάω σπίτι μου, είπε.

Η μικρή έφυγε. Η Οργάνωση της πλήρωσε τα δίδακτρα για δυο χρόνια για να τελειώσει το λύκειο. Πήραμε ένα ευχαριστήριο γράμμα και ένα αντίγραφο του απολυτηρίου της. Ίσως της βρούμε μια υποτροφία για να σπουδάσει γιατρός.

«ΜΕ ΠΟΙΟΥ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΔΕΝ ΜΕ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ»;

Στεκόταν μπροστά μου χωρίς να μιλά. Ψηλή, αδύνατη, με μάτια βαθουλωμένα, που έλαμπαν σαν να είχε πυρετό. Ήταν η Μαρίνα.

-Κάθισε, καιρό να σε δω, της είπα. Να σε κεράσω κάτι;

-Βότκα, απάντησε.

-Ξανάρχισες να πίνεις;

-Ναι, από σήμερα. Μόλις έμαθα την απόφαση.

Κάθισε κι άρχισε να κλαίει σιωπηλά. Της έφερα ένα ποτηράκι βότκα. Το ήπια μονορούφι και ξέσπασε.

-Με ποιου το δικαίωμα να μην με πιστέψει; Ο παλιόγερος!

Είχαμε και δικαστές πελάτες και δικηγόρους και γιατρούς και αστυνομικούς... Αυτοί που δεν τολμούσαν να έλθουν στο καμπαρέ για να διαλέξουν παράγγελναν τηλεφωνικώς. Εμείς είμαστε βρώμες, πουτάνες κι αυτοί κύριοι... Με ποιου το δικαίωμα να μη με πιστέψει;

Αφού ξέρει τι γίνεται. Όλοι ξέρουν. Μας πουλούν για 130 ευρώ.

Εμάς μας δίνουν 30 και αυτοί κρατούν τα 100.

Σταμάτησε. Μου έδωσε το άδειο ποτηράκι. Της έβαλα ακόμα λίγο ποτό και της είπα.

-Δεν θα σου δώσω άλλο.

-Εντάξει, είπε. Αν σου πω εσένα όλη την αλήθεια, θα με πιστέψεις;

-Ναι, το ξέρεις.

-Και μου υπόσχεσαι ότι θα τα γράψεις στην εφημερίδα σου;

-Θα τα γράψω κάπου, είπα. Όλα όσα θα μου πεις. Όπως θα μου τα πεις.

-Ο άντρας μου έπεσε από τις σκαλωσιές και πέθανε μετά από μερικές μέρες στο νοσοκομείο. Ήταν φρικτό. Με άφησε με δυο αγοράκια 6 και 8 χρονών. Η μάνα μου κι ο πατέρας μου ήρθαν κι έμειναν μαζί μας λίγες μέρες. Ένοιωθα μόνη κι απελπισμένη. Οι γείτονες, φτωχοί σαν και μας, ψαράδες οι περισσότεροι. Μας έφερναν λίγο ρύζι, κανένα ψάρι. Θυμάμαι ότι όταν σκεφτόμουν την αυριανή μέρα με έπιανε πανικός. Έβλεπα μπροστά μου ένα μαύρο τοίχο. Μετά από λίγες μέρες η μητέρα μου μού είπε. «Μια γειτόνισσα θέλει να σου μιλήσει».

». Δεν ήθελα να δω κανένα. Η γειτόνισσα ήρθε την επομένη. Μου είπε πως ήξερε κάποιους που γύρευαν καθαρίστριες για ξενοδοχεία σε χώρες της Ευρώπης. Συμβόλαιο για 3 μήνες, με δυνατότητα ανανέωσης. Καλός μισθός, εύκολη δουλειά. Οι γονείς μου μ' έσπρωξαν να δεχτώ, «Θα σου κάνει καλό», μου έλεγαν. «Εμείς θα κοιτάζουμε τα παιδιά. Θα μας στέλνεις χρήματα. Θα τα στείλουμε σχολείο κι όλα θα πάνε καλά. Σε κανένα δυο χρόνια θα ξαναγυρίσεις». Δεν πολυσκέφτηκα. Αν έμενα τι θα έκανα; Πως θα ζούσαμε; Θα έβρισκα δουλειά;

Το διαβατήριο, το εισιτήριο, το συμβόλαιο για δουλειά σαν καθαρίστρια σ' ένα ξενοδοχείο 5 αστέρων, βρεθήκαν ως δια μαγείας. Ρώτησα τι χρωστούσα για όλα τούτα. «Ω, μην το σκέφτεσαι! Θα τα κανονίσουμε όταν αρχίσεις τη δουλειά»

Έκανα το ταξίδι με άλλες τέσσερεις κοπέλες. Όλες είχαν το ίδιο συμβόλαιο. Σε όλες είχαν πει την ίδια ιστορία. Μαζί μας ήταν και μια μικρή δεκαοχτάρα, χαρούμενη και γεμάτη όνειρα. «Εγώ θα βρω έναν Ιταλό, θα τον παντρευτώ και θα μείνω στην Ιταλία». «Και γιατί στην Ιταλία;» «Γιατί οι Ιταλοί τραγουδούν ωραία».

Τελείωσε το ταξίδι κι ο εφιάλτης άρχισε. Βρεθήκαμε και οι τέσσερεις κλεισμένες σ' ένα καμπαρέ στην Πάφο. Από την πρώτη νύχτα μας είπαν ότι έπρεπε να πάμε με πελάτες γιατί χρωστούσαμε πολλά λεφτά. Αρνηθήκαμε, φωνάξαμε, κλάψαμε, βρίσαμε. Μας φοβέρισαν ότι θα έκαναν κακό στους δικούς μας κι ότι η αστυνομία ήταν φίλοι τους και συνεταίροι τους. Τρομοκρατηθήκαμε αλλά δε δεχτήκαμε να πάμε με κανένα πελάτη. Και τότε έγινε κάτι το τρομερό. Μπήκαν μέσα στο δωμάτιο τέσσερεις άντρες, μετά είδαμε ότι ήταν οι υπάλληλοι του καμπαρέ, μας ξυλοφόρτωσαν και μας βίασαν. Όταν συνήλθαμε, διερωτηθήκανε τι έπρεπε να κάνουμε. Αποφασίσαμε να υποταχθούμε στη μοίρα μας και με την πρώτη ευκαιρία να δραπετεύσουμε.

-Δούλευαν κι άλλες κοπέλες στο καμπαρέ, από άλλες χώρες. Δεν μπορούσαμε να συνεννοηθούμε μαζί τους γιατί μιλούσαν άλλες γλώσσες. Όλες έπρεπε να χαμογελούμε και να λέμε «I am fine, thank you».

Όταν έστειλα τα πρώτα χρήματα στο σπίτι μου, σκέφτηκα να αυτοκτονήσω. Μα δεν είναι καθόλου εύκολο. Ήταν πιο εύκολο να πω βότκα και να μεθύσω. Μια νύχτα με έβαλαν σ' ένα ταξί για να με πάει στο σπίτι κάποιου πελάτη. Σταματήσαμε σ' ένα κόκκινο φως και είδα ένα αστυνομικό σταθμό. Χωρίς να σκεφτώ, άνοιξα την πόρτα, πήδηξα έξω κι έτρεξα στον αστυνομικό σταθμό. Ζήτησα βοήθεια, έκλαψα, ούρλιαξα. Ένας αστυνομικός με ρώτησε από ποιο καμπαρέ ήμουνα. Μα δεν ήμουν τόσο βλάκας να του πω. Φώναζα συνέχεια “hospital” “help”! Μια κοπέλα αστυνομικός τηλεφώνησε κάπου. Δεν κατάλαβα καλά- καλά τι έγινε. Με πήγαν κάπου να κοιμηθώ. Την επόμενη με μια μεταφράστρια διηγήθηκα τα πάντα σε μια κυρία. Στο τέλος με ρώτησε αν ήθελα να μαρτυρήσω εναντίον του καμπαρετζή και των υπαλλήλων του. Δέχτηκα με χαρά. Σε λίγες μέρες βρέθηκα με όλες τις κοπέλες που δούλευαν στο ίδιο καμπαρέ με μένα, σε ένα σπίτι πολύ όμορφο. Μας εξήγησαν ότι ήταν το καταφύγιο της αστυνομίας για τα θύματα σωματεμπορίας. Οι περισσότερες κοπέλες ήθελαν να επιστρέψουν στις χώρες τους. Η μικρή δεκαοχτάρα κι εγώ θέλαμε να μαρτυρήσουμε. Θέλαμε να βάλουμε αυτούς τους αχρείους φυλακή.

Σταμάτησε ξεθεωμένη.

-Με πιστεύεις; με ρώτησε με αγωνία.

-Ναι, είπα. Μου τα έχεις ξαναπεί. Σε πιστεύω.

-Τότε, γιατί ο δικαστής δεν με πίστεψε; Θέλω να τον φτύσω. Είναι χειρότερος κι από τους καμπαρετζήδες. Θέλω να τον ρωτήσω αν καταλαβαίνει πόσο τρομακτικά σκληρό είναι για κάποιον που τον βίασαν, που τον εκπόρνευσαν που τον ταπεινώσαν, να του λεν ότι είναι ψεύτης. Γιατί το έκανε αυτό ο σκατόγερος;

-Νομίζω ότι τον απείλησαν, είπα. Το κάνουν συχνά. Προτείνουν λεφτά η απειλούν ή και τα δυο.

-Δηλαδή δεν υπάρχει δικαιοσύνη;

-Πότε ναι, πότε όχι. Εξαρτάται.

-Θέλεις να πεις ότι και εδώ κυβερνά ο υπόκοσμος όπως και στη χώρα μου;

-Ναι, είπα. Ο υπόκοσμος...

Σηκώθηκε για να φύγει.

-Είναι αργά, της είπα. Μείνε να κοιμηθείς εδώ.

Αρνήθηκε.

-Καληνύχτα.

Πήγε βιαστικά προς την πόρτα. Σταμάτησε. Ξαναγύρισε.

-Θέλω να στείλεις ένα γράμμα σ' αυτόν τον δικαστή που τους αθώωσε αυτούς τους αχρείους και που δεν πίστεψε εμένα.

-Κάθισε, είπα ήρεμα. Κοιμήσου εδώ απόψε κι αύριο να μου υπαγορεύσεις εσύ το γράμμα.

-Όχι, είπε. Έχω δουλειά. Εσύ ξέρεις τι θα του γράψεις.

Έφυγε. Διερωτήθηκα τι δουλειά είχε τα μεσάνυχτα. Ήμουν ασίγουρη ότι την επομένη θα ξαναρχόταν. Κατά τις τέσσερεις το πρωί το καμπαρέ όπου δούλευε καιγόταν. Πίσω από τα απομεινάρια του μπαρ βρέθηκε μισοκαμένο το σώμα μιας κοπέλας.

« Κύριε Δικαστά,

Σας γράφω αυτό το γράμμα γιατί το υποσχέθηκα σε κάποιο θύμα σωματεμπορίας που τώρα δεν ζει πια. Σας ρωτά με ποιου το δικαίωμα δεν την πιστέψατε; Με ποιου το δικαίωμα αθώωσατε τους δημίους της; Φοβηθήκατε μήπως γιατί σας απείλησαν; Όλοι ξέρουμε ότι η δικαιοσύνη δεν είναι αδέκαστη. Παντού ισχύει το δίκαιο του ισχυρότερου. Ο Martin Luther King έλεγε ότι, «υπάρχει μια δικαιοσύνη για τους μαύρους και μια για τους άσπρους». Είμαι σίγουρη ότι δεν συνειδητοποιήσατε τις επιπτώσεις της αθωωτικής απόφασης σας. Είμαι σίγουρη ότι δεν θέλετε να παραδεχθείτε ότι η εκπόρνευση γυναικών είναι μαρτύριο για τις καημένες τις κοπέλες και έγκλημα που διαπράττουν οι σωματέμποροι και οι συνένοχοι τους, δηλαδή οι πελάτες. Είμαι σίγουρη ότι συγχύζετε την πορνεία με την εκπόρνευση. Νομίζετε όμως ότι επιτρέπεται μια τέτοια άγνοια για ένα δικαστή;

Ελπίζω να μην είστε δεισιδαίμων και να μη σας φοβίζει ένα μισοκαμένο φάντασμα.

Με πολλή εκτίμηση».

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΑΤΑΛΗ

Ονομάζομαι Νάταλη και είμαι 25 χρονών. Γεννήθηκα στη Μολδαβία.

Το ιστορικό μου

Μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, οι κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες στη Μολδαβία έγιναν αβάστακτες. Η πλειοψηφία των πολιτών ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας. Οι προοπτικές για ένα καλύτερο μέλλον για τους νέους ανθρώπους ήταν ανύπαρκτες. Το να βρεις δουλειά ήταν ένα όνειρο. Το να ζεις μια κανονική ζωή είχε γίνει έμμονη ιδέα.

Μόλις είχα τελειώσει το Λύκειο και ήθελα να σπουδάσω. Οι γονείς μου δεν είχαν τα οικονομικά μέσα για να με βοηθήσουν να συνεχίσω τη μόρφωσή μου. Έπρεπε να δράσω μόνη μου.

Είχα μια γειτόνισσα λίγα χρόνια μεγαλύτερή μου. Ήξερα ότι εργαζόταν στην Κύπρο για έξι μήνες, μετά ερχόταν στη Μολδαβία για την υπόλοιπη χρονιά και μετά επέστρεφε και πάλι στην Κύπρο. Μου άρεσε ο τρόπος ζωής της – φαινόταν χαρούμενη και ανεξάρτητη, είχε δικό της διαμέρισμα και κατάφερε να το φτιάξει. Προσφέρθηκε να με βοηθήσει να βρω δουλειά στην Κύπρο. Μου είπε ότι η δουλειά ήταν να χορεύω σε ένα νυκτερινό κέντρο και να ψυχαγωγώ πελάτες και ότι θα έπαιρνα προμήθεια για κάθε ποτό που θα έπιναν μαζί μου. Της είπα ότι το όνειρό μου είναι να σπουδάσω. Μου είπε ότι από μένα εξαρτιόταν και ότι θα μπορούσα να δουλεύω και να σπουδάζω ταυτόχρονα. Ακουγόταν καλή ευκαιρία και αποφάσισα να δοκιμάσω.

Δεν άρεσε στους γονείς μου η απόφασή μου. Πίστευαν ότι ήμουν πολύ μικρή για να πάω στο εξωτερικό. Για μένα ήταν ζήτημα ζωής ή θανάτου, επιτυχίας ή αποτυχίας. Το να μείνω στη Μολδαβία ισοδυναμούσε με θάνατο – τίποτα δεν υπήρχε εκεί εκτός φτώχια. Πίστευα ότι δεν είχα τίποτα να χάσω. Στο κάτω κάτω αν δεν πήγαιναν καλά τα πράγματα στην Κύπρο μπορούσα πάντοτε να επιστρέψω σπίτι.

Παρά τις διαμαρτυρίες των γονιών μου προχώρησα στις προετοιμασίες για να φύγω.

Η γειτόνισσά μου έκανε τις απαραίτητες διευθετήσεις για να βγάλω διαβατήριο και βίζα και σε λίγους μήνες έφθασα στη Λάρνακα.

Ήξερα ότι θα με παραλάμβαναν στο αεροδρόμιο. Διερωτόμουν πώς θα ήταν αυτός που θα ερχόταν και πού θα με έπαιρνε. Αγωνιούσα και άρχισα να αισθάνομαι χαμένη γιατί δεν είχα λεφτά και πουθενά να μείνω και δεν ήξερα κανένα σε αυτή τη νέα χώρα.

Ανάμεσα στους ανθρώπους στο αεροδρόμιο πρόσεξα έναν άντρα. Ήταν πολύ χοντρός και άσκημος, σαν να ήταν βρώμικος και άρχισα να εύχομαι να μην είναι αυτός ο σύνδεσμός μου. Μα οι φόβοι μου επαληθεύτηκαν... Πανικοβλήθηκα. Προς στιγμήν σκέφτηκα να το βάλω στα πόδια αλλά για πού; Δεν είχα εκλογή και τον ακολούθησα στο αυτοκίνητο. Έτρεμα από τον φόβο μου όλη τη διαδρομή προς τη Λευκωσία και άρχισα να έχω την αίσθηση ότι είχα εμπλακεί μέσα σε μια από αυτές τις ιστορίες που άκουσα τόσες πολλές φορές στη Μολδαβία...

Μας έβαλαν στο διαμέρισμα μαζί με άλλα οκτώ κορίτσια. Ήταν από διάφορες χώρες: Μολδαβία, Ουκρανία, Ουζμπεκιστάν, Μαρόκο, Τυνησία και Ρωσία. Σύντομα έμαθα ότι η δουλειά μου ήταν να κάνω σεξ με πελάτες και ότι δεν μπορούσα να αρνηθώ. Και ότι έπρεπε να ακολουθώ όλους τους «κανόνες» αλλιώς «θα έμπλεκα άσκημα».

Στο καμπαρέ

Η ζωή στο καμπαρέ ήταν ένας εφιάλτης, ήταν μια κόλαση χωρίς διέξοδο.

Ο ιδιοκτήτης του καμπαρέ, το αφεντικό, ήταν περίπου 65 χρονών. Όλη την ώρα ήταν στο γραφείο του μπροστά από τις κάμερες που έδειχναν τι γίνεται μέσα στο καμπαρέ. Εάν παρουσιάζονταν προβλήματα

επενέβαινε. Προσπαθούσε να παίζει τον ρόλο της μορφής του πατέρα σε μας. Μας υποσχότανε ότι αν ήμασταν «καλά κορίτσια», θα μας βοηθούσε να παντρευτούμε, θα μας βοηθούσε να πάμε πανεπιστήμιο αν το επιθυμούσαμε ή θα μας έβρισκε μια άλλη δουλειά. Συχνά μας έβαζε τις φωνές. Μας έβαζε να τσακωθούμε η μια με την άλλη. Έκανε φιλενάδα του μια από εμάς και θα έβαζε μια άλλη να δημιουργεί ζήλια και καχυποψία μεταξύ μας.

Η εργασία μας άρχιζε το βράδυ. Εάν το αφεντικό δεν μας κανόνιζε πελάτες από τις 6 μ.μ. τότε αρχίζαμε τη δουλειά στο καμπαρέ στις 8 μ.μ. Περπατούσαμε ως εκεί ή μερικές φορές ένα αυτοκίνητο με φρουρό μας έπαιρνε.

Τα ρούχα της εργασίας μας ήταν στο καμπαρέ και θα αλλάζαμε εκεί. Ήταν μόνο εσώρουχα και ένα διαφανές φόρεμα – ήμασταν σχεδόν γυμνές. Στις 9 το βράδυ ήμασταν κάτω στο κλαμπ και καθόμασταν και πίναμε ένα ποτήρι κοκτέιλ. Δικαιούμασταν μόνο ένα ποτήρι αλκοόλ. Τα κορίτσια όμως αγόραζαν μπουκάλια ποτό και έπιναν κρυφά. Μερικές έπιναν πολύ για να μπορούν να αντέξουν ψυχολογικά τη δουλειά που έπρεπε να κάνουν. Αν τις έπιαναν τους έβαζαν τις φωνές και κάποιες φορές τους έκοβαν από τον μισθό τους. Κερδίζαμε 300 λίρες τον μήνα και επιπλέον 30 λίρες για κάθε πελάτη.

Το show άρχιζε τα μεσάνυχτα. Τότε έπρεπε να χορεύουμε γυμνόστηθες, η μία από εμάς κάθε φορά. Εκείνη την ώρα άρχιζαν να έρχονται οι πελάτες και ο φρουρός μας έσπρωχνε, μία μία, για να καθίσουμε δίπλα στον πελάτη μέχρι να διαλέξει μία από εμάς. Ο πελάτης πλήρωνε τον φρουρό ένα ποσό και αυτός διέταζε το κορίτσι να πάει να αλλάξει ρούχα για να φύγει με τον πελάτη. Σε δυο ώρες έπρεπε να επιστρέψει πάλι, να χορέψει, να καθίσει δίπλα στον επόμενο πελάτη, να την επιλέξουν, να πάει μαζί τους και έτσι συνεχιζόταν η δουλειά. Αν ήμασταν τυχερές δεν είχε πελάτες αλλά αν έρχονταν δεν μπορούσαμε να αρνηθούμε άσχετα αν ήμασταν κουρασμένες ή με την περίοδο μας. Εάν ο πελάτης έκανε παράπονο ή δεν ήταν ευχαριστημένος με το κορίτσι, δεν θα πληρωνόταν και το αφεντικό θα της έβαζε τις φωνές.

Στις 5 το πρωί έκλεινε το καμπαρέ και επιστρέψαμε σπίτι για ύπνο, εκτός εάν εκείνη την ώρα ένας πελάτης αποφάσιζε να πάρει μαζί του ένα κορίτσι. Ακόμη και αν οι εργάσιμες ώρες είχαν τελειώσει ήταν αναγκασμένη να πάει μαζί του.

Κάποιες φορές οι πελάτες έκλειναν κορίτσι για το πρωί ή για το μεσημέρι. Ο φρουρός μας ειδοποιούσε μισή ώρα ενωρίτερα ότι θα έπρεπε να πάμε, μερικές φορές μας έδινε και λιγότερη ώρα να ετοιμαστούμε. Είχαμε ένα ή δυο πελάτες την ημέρα. Το βράδυ έπρεπε να είμαστε έτοιμες πάλι για τη δουλειά στο καμπαρέ. Δεν είχαμε ώρα για ξεκούραση, ποτέ δεν χορταίναμε ύπνο, δεν τρώγαμε κανονικά. Έπρεπε να είμαστε έτοιμες κάθε στιγμή για να πάμε με πελάτες. Μας χρησιμοποιούσαν σαν μηχανές...

Μας φρουρούσαν 24 ώρες το εικοσιτετράωρο. Εάν θα φεύγαμε από το διαμέρισμα για ψώνια ή απλά για να βγούμε λίγο έξω, έπρεπε να ζητήσουμε άδεια από το αφεντικό και να ενημερώσουμε τον φρουρό. Μας έδιναν μια ώρα κάθε φορά. Εάν αργούσαμε μας έβαζαν τις φωνές. Το σπίτι μας ήταν σαν φυλακή. Στην είσοδο του κτιρίου είχε κάμερα που κατέγραφε ποιος έμπαινε μέσα και πότε. Το αφεντικό ήταν σε θέση να ξέρει την κάθε μας κίνηση. Προσπαθούσαμε να συμμορφωνόμαστε με τους κανόνες γιατί δεν ξέραμε τι τιμωρία μας περίμενε.

Ποιον να εμπιστευτώ

Πολλοί με ρώτησαν γιατί δεν προσπάθησα να δραπετεύσω από το καμπαρέ. Ναι, θα μπορούσαμε να το βάλουμε στα πόδια, μα δεν ξέραμε πού να πάμε. Ποιον να εμπιστευτούμε;

Το αφεντικό μας είπε ότι ακόμη και αν δείχναμε στεναχωρημένες θα μας έβαζε στο stop list και θα πηγαίναμε φυλακή. Μας έπεισαν ότι το αφεντικό είχε καλές σχέσεις με την αστυνομία και αν προσπαθούσαμε να ζητήσουμε βοήθεια από τις αρχές, θα το μάθαινε και θα μπλέκαμε άσκημα. Το πιστεύαμε αυτό γιατί όταν η αστυνομία ερχόταν στο καμπαρέ πήγαιναν κατ' ευθείαν στο γραφείο του αφεντικού. Συνήθως

δεν μας μιλούσαν καθόλου. Θυμάμαι μια φορά ήρθε η αστυνομία στο καμπαρέ και ζήτησε από το κάθε κορίτσι να δείξει τα χαρτιά της. Μας ρώτησαν, μπροστά στο αφεντικό, εάν ήμασταν ευχαριστημένες από τις δουλειές μας. Ικανοποιημένοι από τις (προφανώς) θετικές μας απαντήσεις, έφυγαν. Φοβόμασταν την αστυνομία. Πιστεύαμε ότι οι αρχές θα υποστήριζαν τα συμφέροντα του αφεντικού και όχι τα δικά μας.

Δεν είχαμε κανένα λόγο να εμπιστευόμαστε ούτε τους πελάτες μας. Οι περισσότεροι είτε ήταν τακτικοί πελάτες είτε φίλοι του αφεντικού. Μερικοί προσποιούνταν ότι μας λυπόταν, αλλά στην τελική δεν τους ένοιαζε. Μας χρησιμοποιούσαν ως εμπορεύματα για τα οποία πλήρωναν και μπορούσαν να κάνουν μαζί τους ό,τι ήθελαν. Μερικοί ήταν επικίνδυνοι, ιδιαίτερα αυτοί μεταξύ 30 και 40 χρονών. Έπαιρναν ναρκωτικά και προσπαθούσαν να τα βάλουν μέσα στα ποτά μας την ώρα που κάναμε μπάνιο.

Θυμάμαι μια μέρα κατάρρευσα μπροστά σε ένα πελάτη που ήδη ήξερα. Αρχισα να κλαίω, να ζητώ βοήθεια, να εκλιπαρώ και να εξηγώ ότι δεν μπορούσα να συνεχίσω τη δουλειά στο καμπαρέ. Περίμενε μέχρι να σταματήσω να κλαίω και μετά με έριξε στο κρεβάτι...

Η διάσωση

Η ζωή μου άλλαξε τον Φεβρουάριο του 2007. Η αστυνομία έκανε επιδρομή στο κλαμπ και ανακάλυψε ότι γίνονταν πολύ περισσότερα από απλό χορό. Συνεργάστηκα με την αστυνομία, παρά τις απειλές του αφεντικού και τις απόπειρες να με δωροδοκήσουν για να μην καταθέσω εναντίον του στο δικαστήριο. Μερικές κοπέλες δεν άντεξαν την πίεση και ήρθαν σε συμφωνία με το αφεντικό. Πιθανόν να εργάζονται ακόμη στα καμπαρέ. Υπάρχουν εκατοντάδες κοπέλες που είναι σκλάβες στα καμπαρέ, μα μόνο λίγες καταφέρνουν να δραπετεύσουν ή να διασωθούν.

Στο δικαστήριο

Έμαθα ότι για να μπορέσει κανείς να καταθέσει σαν μάρτυρας στο δικαστήριο πρέπει να είναι πολύ δυνατός. Το να σταθείς στο δικαστήριο και να διηγηθείς με λεπτομέρειες προσωπικές εμπειρίες που έζησες στο καμπαρέ μπροστά σε όλους και ιδίως μπροστά στο πρώην αφεντικό σου και τους ανθρώπους του δεν είναι εύκολη υπόθεση. Οι περισσότερες κοπέλες δεν μπορούν να το αντιμετωπίσουν.

Δέχτηκα να καταθέσω αλλά ήμουν πολύ αγχωμένη. Φοβόμουν μήπως δεν με πιστέψουν. Ένιωθα ψυχολογικά αδύνατη και φοβόμουν να συναντήσω το πρώην αφεντικό μου από το καμπαρέ και όλους τους υπαλλήλους του. Αλλά ήθελα να τα μάθει όλα αυτά ο κόσμος. Η επιθυμία μου ήταν να τους τιμωρήσω. Δεν φοβόμουν να μιλήσω, στο κάτω κάτω θα έλεγα την αλήθεια, αλλά ανησυχούσα μήπως δεν είχα αρκετή δύναμη για να εκφράσω με λόγια όσα είχα ζήσει.

Περίμενα για τη δική περισσότερο από ένα χρόνο. Μερικές φορές σκεφτόμουν ότι η δίκη δεν θα γινόταν ποτέ. Κάθε μέρα ξυπνούσα με την ελπίδα ότι σήμερα θα ήταν η μεγάλη μέρα η τουλάχιστον ότι θα μάθαινα την ακριβή ημερομηνία της δίκης.

Επιτέλους έφθασε η μέρα και πήγα στο δικαστήριο. Ήταν σαν να ξαναγύριζα στην κόλαση. Το έγκλημα θα αποκαλύπτονταν και θα κέρδιζα, η θα έχανα και οι εγκληματίες θα έμεναν ατιμώρητοι. Η έκβαση κρεμόταν από μια κλωστή, από την κατάθεση μου...

Με έβαλαν να καθίσω με τέτοιο τρόπο ώστε να έχω απέναντι μου τον πρώην εργοδότη μου και τους φίλους του. Στην αριστερή μεριά κάθονταν οι δικηγόροι τους, στη δεξιά ο δικός μου και στη μέση ο δικαστής. Η δίκη ξεκίνησε και με κάλεσαν να καταθέσω. Δεν ήμουν εγώ η κατηγορούμενη ο πρώην εργοδότης μου ήταν ο κατηγορούμενος. Ήμουν μάρτυς κατηγορίας της Κυβέρνησης.

Παρόλα αυτά, οι δικηγόροι των κατηγορουμένων, που η δουλειά τους

ήταν να αποδείξουν την αθωότητα τους, χρησιμοποιούσαν διάφορα τεχνάσματα για να με παγιδέψουν και να με κάνουν να νοιώσω ότι εγώ ήμουν η ένοχη. Προσπάθησαν να με πείσουν, και ιδίως το δικαστήριο, ότι είχα γίνει πόρνη με τη θέληση μου. Μου ζητούσαν να κοιτάζω το πρώην αφεντικό μου ενώ απαντούσα στις ερωτήσεις τους. Απευθύνονταν σε μένα χρησιμοποιώντας εξευτελιστικά ονόματα. Με αποκάλεσαν δαίμονα, είπαν ότι δεν πίστευα στο Θεό και ότι όλη η κατάθεση μου ήταν ένα ψέμα. Καθώς με έβριζαν έπρεπε να κρατώ το κεφάλι μου ψηλά για να βλέπουν το πρόσωπο μου. Αυτό γινόταν για να μεγαλώνει η αγωνία μου. Σε κάποιο στάδιο ένοιωσα ότι σκοπός τους ήταν να με καταρρακώσουν ψυχολογικά. Ήταν μια μάχη.

Και στο τέλος έχασα. Πιστεύω ότι κατάφεραν να γυρίσουν την μαρτυρία μου εναντίον μου. Ο δικηγόρος γύριζε με τέτοιο τρόπο τις λέξεις μου ώστε να φαίνομαι στο τέλος εγώ η ένοχη. Ο πρώην εργοδότης μου έφυγε ελεύθερος και όλες οι κατηγορίες απορρίφθηκαν...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Σκλάβες του σεξ 270.000 γυναίκες στη Γηραιά Ήπειρο

Τα συγκλονιστικά στοιχεία που δημοσίευσε η εφημερίδα «Φιλελεύθερος» στις 9, Ιανουαρίου, 2011, δίνουν τη διάσταση του προβλήματος τράφικινγκ γυναικών, που ανυποψίαστες πίστεψαν σε ψεύτικα λόγια, δόλιες υποσχέσεις για μια καλύτερη ζωή. Και τελικά βρέθηκαν να «εργάζονται» δια της βίας ως σκλάβες του σεξ.

Σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ θύματα από 127 χώρες (προελεύσεως) γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης σε 137 χώρες (προορισμού).

Υπολογίζεται ότι στην Ευρωπαϊκή Ένωση εκδίδονται 270.000 θύματα των δικτύων διακίνησης ανθρώπων. Οι περισσότερες προέρχονται από τη Μολδαβία, την Αλβανία, τη Ρουμανία, τη Βουλγαρία, τη Ρωσία, τη Λευκορωσία και την Ουκρανία.

Τα δύο τρίτα των γυναικών που διακινούνται παγκοσμίως για να εξαναγκαστούν στην πορνεία κατάγονται από την Ανατολική Ευρώπη.

Η Μολδαβία είναι ενδιαφέρουσα περίπτωση: Δύο στις τρεις Μολδαβές είναι άνεργες και 200.000 - 400.000 έχουν πουληθεί σε οίκους ανοχής του εξωτερικού, δηλαδή το 10% του γυναικείου πληθυσμού της χώρας.

Το πρόβλημα διακίνησης ανθρώπων εμφανίστηκε τη δεκαετία του 1990 στη Λευκορωσία. Η αγορά αυτή μπορεί να μην έχει συμπληρώσει καλά - καλά δυο δεκαετίες ζωής, όμως έχει καθιερωθεί ως η τρίτη πιο προσοδοφόρα εγκληματική επιχείρηση (μετά το λαθρεμπόριο ναρκωτικών και όπλων).

Η Ιντερπόλ πολλαπλασίασε τον αριθμό των θυμάτων με το ποσό των 75.000 – 250.000 δολαρίων που κάθε γυναίκα αποφέρει κάθε χρόνο στον εκμεταλλευτή της, ανάλογα με τη χώρα στην οποία εκδίδεται και υπολόγισε τον ετήσιο τζίρο σε 7 δισεκατομμύρια δολάρια.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

« Αυτά γίνονται παντού».

Κι αυτό σε παρηγορεί;

« Κάνετε μια τρύπα στο νερό».

Επειδή δεν μπορώ να κάνω πολλά, πρέπει να μην κάνω τίποτα;

« Εσύ θα λύσεις όλα τα προβλήματα του κόσμου»;

Όχι όλα. Μόνο μερικά.

PREFACE

“I have a dream”,
Martin Luther King.

Our organisation also has a dream.
We dream of living in countries where everything is allowed
except exploitation and torture.

The stories you will read are unfortunately true. We have helped
many victims. We have heard many stories. The core is always the
same. A deep desire to escape from misery and from a life without
tomorrow. A deep desire to find a corner, in another land, with more
light. And thus you fall into the trap; you get on buses and planes that
take you directly to hell, the hell of labour or sexual exploitation or
both.

There are some stories that are worse than a nightmare. Please forgive
us for disturbing your sleep, your ignorance or even your indifference.

TURTLES

Tara the turtle, struggles to reach the surface of the beach from the cocoon like hole 40 cm under the sand made by her mother who had swum the waters of the Mediterranean for twenty years before coming and laying her eggs on a Cyprus beach. To ensure her coolness her mother had shovelled tonnes of sand over the eggs of her and her brothers and sisters. The weight of sand seemed impossible for one so tiny but once on the surface, slightly confused by the lights from the shore in the darkness of the night, she heads for the moonlight reflecting off the open water of the sea and made her escape. She is barely conscious of the mostly young folk who are standing by to be certain she would make it, clearing rubbish from her path, unaware of the cramped quarters that they had volunteered to sleep in with dim lights and uncomfortable mattresses and the many kilometers a day that they walked – but they love it and feel they are doing something useful in the world. Tara’s only desire is to head for the sea...one day in twenty years or so she would return voluntarily and lay her eggs and government legislation by the Department of Environmental Protection would ensure that she was protected and so would be her children....

TARTS

Meanwhile in the nearby town Tamara the Tart, as they called her, a ‘waitress’ from Moldova struggles under the weight of her third ‘client’ of the night, an unbelievably obese and stinking man, not just the garlic from whatever he ate and his belches from time to time, but from his unwashed bulk as he writhes away in the semi darkness and the July heat of the cramped matchbox sized room, illuminated by a 25 watt bulb hanging from a short flex from the high ceiling. The fan that he knocked over the last time he came clanks in the corner; not that much air reaches Tamara buried in the all too thin mattress by the pounding body on top of her. He curses in a foreign tongue as his overweight stomach does not allow him to function as well as he wants; the bruises on her back don’t allow her to ‘lie back and think of

home'. The bruises were from her most recent beating for not pleasing a prominent client by doing what he wanted.

How was she to know that he was the mayor of ****köy. OK so he had shaved and put on deodorant, but how was she to know that he would want that? It was too disgusting to even contemplate. The smelly overweight client number three climaxes and removes his carcass from off her diminutive body. Dripping he dresses, and with a grunt disappears out of the door. He, like the others, will probably return, Tamara by contrast is stuck, trapped, trafficked and possessed. As she cleans her aching self she recalls for the thousandth time how she got here and wonders how she could have been so stupid... the woman who recruited her said she would do especially well at the waitressing work as she was pretty - 'bar owners like a pretty waitress to attract the customers'. "you might do a bit of dancing too." Tamara doesn't feel pretty any more – she glances in the bit of broken mirror and applies some of the limited supply of makeup to the bruise on her face. You'd think the doctors would notice them when they are taken for the only escape out of this prison cell to be checked for STD's each week You'd think they'd notice the needle marks from the drug that she's now addicted to, that they had forced upon her. Is that man who escorts them a policeman? It's different from home It certainly looks like a police uniform... it's the same as the men who escorted her and guarded her at the hospital when she arrived and handed her over to her boss. She shudders as she thinks of how he sneers and fingers his gun. She thinks of her children, Cristina 7 - or is she 8 by now – she's lost all track of time– Andrei must still be 5 and with a tear in her eye she remembers her husband Viku. A good man – but depressed at not being able to provide for his wife and family, a shadow of his former self because the children always had the best of what food there was... Perhaps he has a job now, perhaps he would come to this supposedly beautiful island and rescue her... "I'm going to earn money to send so you can have nice clothes and food Tamara had told them..." but no money had ever been forthcoming – taken in 'fines' for not pleasing customers and to pay for her now desperately needed drug supply. The scraping open of the door indicates the arrival of her next client – she

looks at him – he’s only a boy, doesn’t look as though he’s even used a razor yet -perhaps he’ll be gentle-perhaps he’s been brought by his father to initiate him into the ways of the world.

As Tamara lies back and the teen fumbles to discover what he’s supposed to do she wonders what the next 8 or 9 or 10 men will be like before the night is over. She wonders too if there are any people on this island who realise what is happening on their doorstep; are there any who thirst after righteousness? Before her view is blocked she glances at the light. The cord is too short to be of any use... there’s not even a chair to reach the bulb socket... if there is a hell this must be it ...stuck, trapped, trafficked and possessed, unable even to see any way to end it all. “Is there nobody in the community around who cares enough?” “Do they not know what the truth is?” The woman who’d tricked her and sold her here had said there were even still Turtles in North Cyprus you don’t see those in poverty stricken landlocked Moldova....

TRUTH

In the TRNC anti-trafficking laws were drafted in 2007, but never passed into law. The weekly testing of nightclub and similar employees for STD’s suggests at the very least tacit acceptance of the practice of trafficking people into prostitution in the TRNC by the authorities. Worldwide the problem of human trafficking is almost overwhelming. By 2010 it will become the world’s most lucrative organised crime overtaking drug trafficking. Roughly 27 million people are held in slavery today in 2009. The majority of those trafficked are women and children. Every 2 minutes a child is prepared for sexual exploitation. The action taken to protect the turtle population is vital for the continuation of the species.

Will you take action to protect vulnerable human beings too?

Martin Luther King jr. said, “Injustice anywhere is a threat to justice everywhere.”

A CHRISTIAN COUNTRY

The plane's wheels came down for landing. The noise of the engine sounded different. I pushed the little one who was sleeping in the next seat softly.

-Wake up, we have arrived.

She whispered something that I did not quite understand. It sounded like "I do not want to go". I remembered the scene at the airport in Casablanca. Aunts, mothers, cousins, wishing us farewell, have a good trip, come back soon. And she was crying, inconsolable. Her mother, my eldest sister, was scolding her, barely able to hold back her own tears

-You should thank Allah and Dina who found this job for you. In three months you will be back with money to finish building our house. You will marry Mohamed and all will be well.

Our two small suitcases finally arrived. We grabbed them and run towards the exit. We would meet Dina there, the kind hearted compatriot,

friend of a friend of mine, who found jobs for poor girls like ourselves, as waitresses in bars and coffee shops with salaries ten times higher than what we could earn in Morocco. She sent us the contract, the tickets and the residence permit for three months. If we liked it she could arrange for us to stay longer. She says that she has connections with the police. May Allah keep her well for thinking of her compatriots. I spoke to her once on the phone. She will be waiting for us at the airport. She will be holding a paper with our names on it.

I looked around me in agony. There was no young Moroccan woman anywhere. Suddenly a fat woman around sixty years old with short hair cut like a man's, approached us and showed us a piece of paper which had our names written on it in Arabic.

-Dina? I asked in agony.

-Yes Dina, she replied. Passports.

I gave her our passports and regretted it immediately.

-Dina? I asked again, ready to burst into tears.

-Come, Come.

She grabbed me by the hand and pulled me towards a car. The driver got out, opened the door of the back seat and pushed us in saying “Dina, yes, come”.

Had Dina sent them to pick us up? Could she not have done it herself? The little one next to me was pale and silent. Something was not right, but what? Allah, please, help us.

The trip lasted one hour. Nobody spoke. My worries were getting bigger and bigger. “It’s because of the night” I told myself, trying to seem calm at least in appearance “in the morning everything will be better”.

We arrived. We got out of the car. A door opened. A fat man of about sixty put out his hand for a handshake. The woman with the short hair gave him our passports. They exchanged a few words which I of course did not understand.

-Do you speak English? The sixty year old man was speaking to me.

-Little, I replied.

-Come, he said.

We followed him. He opened the door of a room. He made a sign for us to enter. We did. The door closed behind us. I tried to open it. It was locked. I switched on the light. Another door led to a shower room and toilet. I did not manage to open the window either. Were we held prisoners? “Don’t be paranoid” I scolded myself.

The little one was lying on one of the beds in the position of an embryo. I sat on the other and decided not to sleep but to wait heroically for the sun to rise. I stopped fighting exhaustion and lay down. I sunk into a deep sleep full of nightmares. I must have shouted because the little one shook me, woke me up and said softly “You are dreaming. Don’t be afraid”.

Some time later the door opened. A woman of about forty, maybe even younger, entered and said “Salaam”. It was Dina. The huge weight that was oppressing me lifted and the day suddenly seemed to be smiling,

-Come, she said in Arabic, let’s go and have a coffee or tea if you prefer.

Although it was the month of January it was a sunny day and it was not at all cold. The coffee shop had tables on the pavement. We sat down and the young woman who was serving rushed to take our order. Dina spoke to her in English in a familiar way.

-It's a nice little coffee shop, Dina told us. I come here often.

She took out her cigarettes and offered us one.

-We do not smoke, I said

-How was your trip? Tiring? This is your sister's daughter that you wanted to bring with you? How old is she?

-She is nineteen, I answered. She did not want to come because she is engaged to be married and did not want to leave here fiancée. Her mother made her come. She was crying during the whole journey.

- And you are divorced? Why did you divorce? Women in our country do not usually divorce. They do not go against their kismet.

- I divorced because he was a pig, I said shyly.

- A Pig? Dina laughed. When you see the ones here he will seem like a saint.

I did not quite understand what she meant. The tea arrived. Dina was talking to the girl. I dared to look closely and examine them both. The girl was tall, slim, blonde, poorly dressed with blue expressionless eyes. Dina, I would say prematurely old, richly dressed covered in jewellery.

-Will we also be serving in a coffee shop like this one? I asked timidly. I know this job quite well as I worked in a similar shop in Casablanca. But Miriam worked for a seamstress who made dresses.

-I will explain to you what your work will be and where you will be working. For now drink your tea. It is not as good as tea in Morocco but what can we do? I will speak to you clearly so that we can understand

each other and remain friends. You owe me for the two plane tickets, the money I paid for your entry visas, your work permits, what I will pay for the medical tests you will be taking. The money I gave to your friend's friend in Morocco and what I gave the lady who met you at the airport. I've got it all written down on this piece of paper, in Moroccan money and in the currency used in this country.

I had a quick look at the paper she handed me and I felt faint.

-But why did you not say anything about all this before? It is a huge amount! How will I ever manage to pay it back?

-Did you ask me and I did not tell you? What did you think that I would pay for all that out of my own pocket?

A heavy silence followed. Miriam started to cry again and Dina began to talk.

-You have to work to pay back your debts and then to build your house. The place where you will be working opens at eight o'clock in the evening and closes at three or four in the morning. You can sleep until noon. In the afternoon you will be working in a bar. You will be paid according to how many drinks you will manage to sell to the customers.

-And will there be many customers? I dared to ask.

-Oh ... as many as you wish! We have come to a Christian country where alcohol is permitted. Glory is to Allah who did not forbid alcohol in every country! But as, I imagine, you want to pay your debts as quickly as possible you will have to do something else in order to earn a lot of money.

-What do you mean? I asked.

-You will have to go out with customers. For each customer you will get 30 euros.

I interrupted her, uneasy by what I heard.

-What do you mean; we will have to go out with customers?

Dina, for the first time, looked at me ironically and explained in detail. I hit the ceiling, I was furious.

-Never! I screamed. I am not a whore and Miriam is...

- "engaged to be married and has gone through a lot"...said Dina with a sarcastic laugh.

-I felt like hitting her over the head with the chair. I do not know why I did not do it. Prison would have been preferable to what we went through. I tried to make her feel sorry for us. We were, after all, Moroccan like herself. I don't even know what I said. I talked, pleaded, cried. I only remember that in the end I asked "are you not afraid of Allah?"

-Allah? No. He is Great I know but here we are in a Christian country and we are outside his jurisdiction. Here different demons govern. I am only afraid of one... She lowered her voice. I am afraid of Costas. He is the one you should be afraid of too. He can smash bones but worse still, he smashes souls...

She lowered her head. I imagined that she wanted to hide a tear. I stopped hating her.

The rest of the day we spent locked up in our room. I was making escape plans. Couldn't the police help us? Dina had stressed that Costas was friendly with many police officers. And in Morocco we had learned to be afraid of the police. But is there no honest policeman? But even if there is where does one find him and how does one recognize him?

The door opened and Dina said dryly.

- Come, Costas wants to see you.

We followed her trembling.

Behind a desk sat a sixty year old man, weighing 150 kilos, with hair died pitch black and with a gold chain around his neck. He said something in English and Dina translated.

- He will not sell Miriam but you have to work three times as hard. That's all I managed to obtain. Do you agree? Come on now, in three months you will be returning home.

-Shoukran, I whispered. "Thank you" and I almost choked on my tears.

Do you know the story of somebody who went to hell and the devil asked him what kind of torture he preferred? I wasn't so lucky; I did not have a choice. The customer paid and I had to endure everything. Thank god most of them were normal. But there were also some sadists when I wondered whether I would come out alive. Only the thought of Miriam gave me some courage.

One night I refused to go with somebody who had tortured me terribly the first time he had bought me. I will not tell you what he did to me not because I am sorry for you but because I cannot bear to relive that

nightmare. This time I refused.

Costas himself came and tried to convince me to go with his “friend” as he called him. I kept saying “la, la, la, afraid”. Costas got angry and gave me two slaps in the face while cursing in his own language. The only word I understood was “putana”. Then he ordered two employees of the cabaret to throw me into a small room and there they started to beat me up without mercy. At some stage, satiated, they left me. I don’t know how long I stayed lying on the floor. One of the cleaning ladies found me and brought me some clothes. I put them on. I realised that I could walk. The doors were open so I walked out. I moved away with difficulty as every step was torture. I tried to speak to a few women but they looked at me and walked away in a hurry. One of them did stop.

-Hospital, I whispered.

-Come, she said.

She took me to her car and drove me to the hospital. I don’t know what she said to the nurse. She looked at me, I said “thank you” and she left. They made me lie down on a bed and they washed my wounds. They bandaged them. They gave me something to drink and something to eat. Towards the end of the afternoon the nurse who had received me helped me to get up and started saying things to me in English. The only word I understood was “police”. I got scared “la, la, la” I said. Maybe she thought that I agreed. She put me in a car and took me to the police station. We were met by a policeman. The nurse seemed furious, indignant. She spoke for a long time. She pointed to various parts of my body. The policeman asked me in which cabaret I worked. I told him the name and he telephoned there in my presence. Ten minutes later Costas himself came and picked me up.

They locked me in my room. That morning Miriam did not show up...Costas had given Miriam as a gift to the policeman who had called him.

A month had gone by since, with the help of Allah, we had arrived in

this Christian country.

I was contemplating killing Miriam and then committing suicide. But how could I do it? The cabaret was in a basement. My room was on the first floor. They did not even have trains in this god damned country.

One night, when the marks from the beating had not quite faded yet, a customer asks me:

- Arrif arabi?

I looked at him thunderstruck.

- Ayotia! Morocco.

We sat next to each other; in broken Arabic he explained that he had worked for five years in Libya. He ordered champagne and asked me if I wanted to go to a hotel with him for the night. I accepted with joy that I could not hide.

At the hotel I told him everything. He promised that the next night he would “buy” both of us. He would investigate what the best way would be to free us.

I did not say anything to Miriam. Why raise her hopes, maybe in vain? No day ever passed as slowly as that one.

That night he “bought” us both. We got into his car and drove to Limassol. This is how I met father Savvas for the first time. In the shelter there were around 20 girls at that time. There was another Moroccan, many Dominicans, Moldavians and Ukrainians. Nobody wanted to tell their story. What for? They were all so similar.

We gave our testimony to a very sympathetic policewoman. We became witnesses for the police. We had the right to remain in this Christian country until the trial against Costas.

Do you want to know the verdict of the court?

Miriam and I were
untrustworthy whores and Costas a respectable family man who earns
his daily bread honestly.

DEAD END

I went to the grocery store to see if he had any bread left, or some milk, or anything, so that my son would not go to bed on an empty stomach again.

- I will pay you I said, you will see, I will pay you. I am looking for work. I'll find something.

- Sure you will... he said softly.

He gave me the bread and I kissed his hand. At home I found my mother. She was holding my little boy in her arms. As soon as she saw me she called out to him:

- You see? I was telling you that mummy would bring some bread.

- I am telling you the truth. She gave me 25 dollars and she told me that she can find work for you abroad.

I looked at my mother, incredulous. I thought she had gone mad. We were so desperate and at a total ...dead end.

- I am telling you the truth she repeated. I told her to come by tonight to talk to you.

- And why can she not also find a job for Ivan? He is my husband. We could both leave together.

- Ivan has a reputation for drinking.

- If he finds work he will stop drinking.

I grabbed my son and covered him with kisses.

The following day Sofia came to the house.

- They are looking for pretty girls to work as chambermaids in big hotels. They offer a good salary, food and board. What more do you want?

- Are they not looking for a gardener in the same hotel, or a chauffeur or anything else? I want you to find a job for Ivan.

- I promise you that I will do the impossible to find something for him. If you came first it would be easier to find work for your husband once they know you. But if you do not want to, your mother will have to give me back the 25 dollars and I will find someone else who

wants to go. Thank goodness, with so much poverty...

I found myself on a bus going to Rome. Another young woman was sitting next to me.

- Are you also going to Rome? She asked.

- Yes, I said dryly.

- Sofia offered you a job too?

- Yes.

She came from another village. Unemployment and despair there also. Her name was Irene and she had just turned seventeen.

- My mother was telling me that in her day everything was better.

They were poor then too but not as miserable and desperate as now. She talked endlessly. I wasn't even listening. I was thinking of my son. Suddenly she stopped talking. She touched my arm.

- Are you afraid? She asked me.

- Yes, I am afraid, I admitted. But is it possible to find worse than our village?

I looked out of the window. Night was falling. We were driving through a forest. The road was long. Gradually we began to chat. The bus stopped. We had reached the border. We got off. Each of us was carrying our little bag and our documents. They made us enter another bus. I caught a glimpse of what was written on it "Istanbul".

- Where are we going? Asked Irene.

- To Rome, I replied.

The driver called our names. He gave us a picnic from Sofia. How kind she is... I thought. And here I am feeling sorry for myself... We slept almost peacefully. In the morning we woke up in Constantinople.

At the bus stop there was a couple waiting for us. The woman spoke Rumanian, the man spoke Turkish. We walked for about 20 minutes. We reached a house which to us seemed very beautiful compared to ours.

- Have we arrived in Rome? I asked her timidly.

- For Rome you will leave tomorrow, said she and smiled.³

They locked us in a room. It was quite big and had two beds in it. We lay down. After travelling for so many hours lying down was such a relief. And tomorrow Rome...the hotel...

And then four men entered the room...When they left, after how many hours?...Irene was bleeding. The woman who spoke Rumanian and another woman who was probably a nurse came to the room.

- You should not have sent four, said the nurse.

Hell lasted for fifteen days. Irene did not utter a word. After that they brought us a dress each, underwear and shoes. They also gave us a small suitcase.

They took us to the port. The sea was beautiful. Irene was still not saying a word. In two days we reached Kyrenia.

How can such a beautiful town hide so much horror?

They locked us up in a house surrounded by a very tall metal fence. No thought of escape could possibly be envisaged. The ground floor was a huge hall with small tables and comfortable chairs. On the first floor were several rooms.

We plunged back into hell, with company this time. We were about ten girls, most of us from Moldova. They looked at us with expressionless eyes and did not say anything.

Irene endured it for a week. One night she was drinking with a customer and by mistake, on purpose? The glass fell to the ground. She picked up the pieces of glass and ran to the kitchen to throw them away.

When I woke, around lunch time, Irene was not in her bed. I went into the small bathroom. I found her lying on the floor covered in blood. She had cut the veins of both her wrists with a piece of the broken glass.

I was glad. There was a way out after all ...I took the piece of glass and hid it. Then I thought of something clever. I broke it in two, put one piece next to Irene and hid the other half. I called the guard. There was some confusion. They took Irene's body away.

We never learned what happened afterwards. A girl from Moldova looked at me without expression and said “she is not the first one. My sister went from an overdose”.

- Were you happy she went? I asked and burst into tears.

- I don't know, she replied. Life has been dead inside me for months now.

Next morning, when I finally went to bed, I caressed the piece of glass that I had hidden under my pillow. And then for the first time my son's face appeared in front of me. Was there no other escape but death?

I started to ask the other girls how long they were imprisoned in this place and if there was no way to leave it. They were all there for over a year. Once somebody fell seriously ill and they took her to the hospital... They never had any news of her.

Sickness or death. This phrase became an obsession.

One night a group of tourists came to the cabaret. When they left, around three in the morning, they took me and two other girls to their hotel. When we found ourselves alone in the room he asked me if I spoke Russian.

- Of course, I said, I am Moldavian. My heart was beating so fast I thought it would break.

- I am French he said but I know a little Russian; my company had business in Moscow. We work with the Russian mafia he added laughing!

I don't know what made me think of him as my only chance for salvation. I told him everything and begged him to save me.

He shook his head, thoughtful. For a few hours my heart rediscovered hope. And then I sunk in an even deeper despair.

- You are an idiot I told myself. The Frenchman who works for the mafia!...

Three days went by. They called me to go the office.

For the first time I saw the “Manager”. He was short, fat and wore a white jacket. In broken Rumanian he explained to me that I would be going away for a few days with a gentleman. He gave me my passport and a mobile phone.

- You must telephone me every day at noon, he said and when you return I will send someone to pick you up at the airport.

He also gave me an airplane ticket.

I thought that I had lost my mind, that I was dreaming, that... A guard grabbed me by the hand, he took me to my room and showed me a dress. I put it on quickly. He grabbed my hand again and we went out into the yard, we walked towards the high metal door in the fence. He opened it, we went out onto the street and waited.

The sun was beating down on us without mercy. My head hurt so much I thought it would explode. I don't know how long we waited like this. Then a car stopped.

Three men were sitting inside. The guard opened the door. He exchanged a few words with them. He gave my passport and my plane ticket to the person sitting in the back seat. The guard then signalled to me to get in. The car took off. Only then did I look at the three men. The driver was the Frenchman who worked in Moscow.

He greeted his friends. We walked towards the passport control. He gave me my passport and my ticket and said very quietly: “Follow me and don't talk at all”.

In the waiting room we sat at some distance from each other and he immersed himself in the reading of his newspaper. Once someone had told me the story of Orpheus and Eurydice. I felt that if I made the slightest mistake, a word, a movement, something, I don't know what... I would return to hell for ever. I was scared, I was hopeful, I was anxious. Something was telling me that he was afraid too. I understood that we were going to Ankara. Did he not work in Moscow?

In the plane we sat next to each other. He offered me a drink and he smiled shyly. He re-immersed himself in the reading of his newspaper. I don't know how long the flight lasted. My thoughts were confused, unreasonable. I closed my eyes and pretended to sleep.

We arrived at last. We came out of the airport after the usual controls. As soon as we came out, while we were waiting for a taxi, he said.

- Phone your boss, and tell him o.k.

I obeyed. The taxi took us to a fantastic hotel and they showed us to our room. The Frenchman said that he wanted a better one, one with a view, exactly on the opposite side of the building.

When we found ourselves in the street he looked at me smiling and said.

- Now I can explain. We may be watched. He explained to me that he had bought me from the cabaret owner for 15,000 dollars for one week.

- These will be my most expensive holidays, he laughed.

- And at the end of the week you will send me back? I asked ready to cry.

- No, of course not! But I have to be very careful. I don't want to get into trouble.

Every day at noon I telephoned. Every evening we looked for microphones and hidden cameras in our room. He looked thoughtful and worried.

Three days later we went to the airport. He phoned the hotel and told them that he would be gone on an excursion in the surroundings that would last three days and if anyone called him to tell them that he would be back in four days.

He bought me a ticket for Moldova. He gave me 200 dollars; he bought a box of toy cars for my son, and said.

- Be careful. Have a good trip.

My tears were flowing silently. He gave me the mobile phone and said.

- Time to say o.k.

He took the phone and put it in his pocket. They announced my flight.

- Go, he said.

- I will never forget you.

DEPOSITION

The young policeman who sat opposite me seemed nice. He spoke my language, Spanish. But my neighbour in my village also seemed nice and yet he deceived me and threw me in this precipice. I looked at him perplexed. Thank goodness the old lady was sitting next to me. Her, yes, I trusted for she had helped me. But I don't understand why she helped me. I was told that she had helped many girls like me. Why?

Maybe she was a little crazy. The policeman begun to talk to me. He asked me my name, my village, whether I had children. Easy questions, easy answers. Then he asked me how I found myself in this country. Who had brought me here, why I had no legal documents and how I had met Mrs. K. I looked at him without speaking. Did he want me to tell the whole story, the nightmare of the past six months? - You have to tell me the whole truth, he said smiling.

The truth? But everything was so complicated. And if I did tell him the truth would he believe me? And what was the truth? That a neighbour had deceived me? And why did I fall for his lies? I wanted so much to escape from the misery of my life that I would have followed anybody. If only I could have imagined the hell that I would be thrown into... But how could I have. The old lady nudged me.

- Go on then, talk. We came here so that you could tell Nicolas how you came to be here. Talk to him, tell him everything.

- I walked a long time in the night. There were other people there.

There was also a child. They cut the barbed wire. Two cars were waiting for us. We travelled for a long time. They took me to a house. I was dead tired and I slept. When I woke up I saw that there was another girl there someone that I had met in Istanbul the previous month.

- Who passed you through the barbed wire?

- I don't know. They spoke Turkish.

- How long did you stay in Istanbul?

- Four months.

- Where did you stay?

- In a hotel. There were many other people there.

All of them from my country.

- What were you waiting for?

- False passports that would be sent from Peru so that we could go to Spain.

- What did you do in Istanbul for such a long time?

- Nothing.

- What do you mean “nothing” who paid for the hotel?

- We did.

- With what money? Did you work?

- No...

I would say nothing more. I would not tell this young man what they were forcing us to do in that hotel. The old lady looked at me pleadingly.

- Go on Nelly, you have to tell him.

- No, I shouted and I burst into tears.

- Do you want to talk to a woman? The old lady asked me.

Nicolas brought me a glass of water. The old lady got up and said in a tone that sounded almost like a command.

- Bring a woman translator. If the interrogation is conducted by a woman it will be easier for her to speak.

- But I have heard so many such stories...explained Nicolas.

- You may well have, but it is the first time she sees you, said the old lady.

The next day we went back to the same office. There was a police woman and a lady translator. I wanted the old lady to stay with me in the room but they did not let her.

- I will be waiting in the corridor outside, she said. But please talk, tell them everything. It depends on you to have these criminals punished.

I talked. I told them how they forced all of us to prostitute ourselves in that hotel. If we did not agree we would die of hunger. But why do I feel such unbearable shame and despair? One girl who did not accept to become a whore was beaten so badly that they had to take her to the hospital.

don't know what happened to her. I was scared. This is why I am ashamed. I know that I am a coward.

- After Istanbul what happened? The translator asked me.

- They sent me by plane to Cyprus. I was picked up by someone who spoke Turkish. After that the march in the middle of the night, then the barbed wire...I told all that to Nicolas yesterday.

- After that?

- After that...

- After that?

When would these questions end "after that"? I was back in hell. I was reliving the nightmare of the past months.

- Then, by chance in the street, I met a young woman who spoke my language. She was well dressed and beautiful. She took me to a coffee shop and bought me something to eat. She did not ask me anything. She just said:

- If you want help I know some people who help girls like us.

- Yes, I said, I do want help and I started to cry.

- After that? The translator asked again.

- After that we telephoned somewhere. This is how I met the old lady. I stayed in her house for a couple of days.

- Did you pay her? Asked the translator.

- Not at all, I said. She gave me clothes, food, shoes...

- Why do you think that she helped you?

- I don't know, I said. There are some other old ladies, friends of hers, who also help. Maybe they are a little crazy.

I thought that the only way that I could manage to lift the unbearable burden that I have been carrying would be to talk to my mother. The same evening I started writing to her:

For three whole months, mother dear, I was held prisoner in a hotel in Istanbul. Together with other women from our country we were forced to sell our bodies. You don't want to know the details... It was torture. When I could not bear it any longer and my visa had expired, I pleaded with my executioners to let me go.

Then their chief bought me an airplane ticket and sent me to north Cyprus. Someone met me there and took me to the immigration office. I did not understand what they were saying as they were speaking in Turkish. It seemed as if they were concluding an agreement between them. He took me to a room and then I understood...I was the payment. When they finished with me they left me there, terrified and all alone. The next day a young man that I had never seen before came to the room. "Get up" he said "I will pass you to south Cyprus".

He took me outside the town. I was trembling with fear and cold. I don't know how long after this I met a group of women and men. We started to walk. I would say that we walked for about three hours, maybe even longer. "Hurry up" they shouted at us "we have to cross the border before dawn". At the border three cars were waiting for us. I got into one with two other girls. I fell asleep, exhausted.

Mother dear, you may not believe me. Some stories are unbelievable, I know. I swear that they are true. And if I could tell you all the details they would be even more impossible to believe. When I woke up it was daytime. The sun was already high in the sky. A woman, a compatriot of ours, seemed to be in charge in the house they had put us in. She explained to us that we were now in Cyprus and that one of these days the boss would come and would bring us the much-awaited passports that would enable us to travel to Spain. Until then we had to work.

Enough for today. Just remembering all this makes me sick. I will continue another day.

Mi mama,

In this house we stayed for two days. Then they threw us out. "Go and get yourselves a job" they ordered us. Work... That is all we wanted also. But how can one find work without papers and without knowing the language of the country? We sat at the side of the road and tried to think. Carla was crying.

Suddenly a pick-up truck stopped in front of us. A gentleman came out and was asking us something. We did not understand a word of what he was saying. He made a sign for us to get into the car. Who was he? Where was he taking us? What did it matter? Even if he were the devil himself what could happen to us that would be worse than what we had already gone through?

The car stopped at a building site. He waved to us to get out. We understood that we were supposed to help the workers. We carried sand bags and bricks. We were so happy! When the workers stopped for lunch we sunk to the floor exhausted. They gave us food and water. At the end of the day our saviour took us to an apartment of sorts with two mattresses. What did it matter? We lay down on them and fell asleep immediately.

I don't know how many hours later, it was night, the door opened; the gentleman and a friend of his came in. They woke us up, suggested that we eat something with them and then... We did not resist, what would be the point after all we had been through?

I am writing to you again. This question is torturing me: How could a compatriot of mine have done such a terrible thing to me? How can he deceive poor people just to earn money?

Mi querida,

It is Christmas today. Last night Mrs. K. invited us to her house. We were six girls from different countries all trafficking victims. Each girl's story was almost the same. Only the degree of the nightmare may have been different. Mrs. K. had also invited some of her friends. Good food, a Christmas tree, logs burning in the fireplace and many presents. I wish I could have felt happiness, peace and optimism. Maybe one day I will manage to feel these things. Today I am angry, indignant and desperate. The only thing I want is to forget. This is why I will tear everything I wrote in very small pieces and I will throw them in the rubbish bin.

I am going out in order to send you a Christmas card to wish you a Merry Christmas and a happy New Year.

TROPICAL NIGHT DREAM

We entered a small room.

- Wait here, said the policeman. I will call you when it is your turn to testify.

I was dead tired. I had been so anxious that I hadn't managed to sleep at all last night. I had been waiting for this day for two whole years. At last today I would be able to tell everybody what I had been through. How I had been deceived and how much I had been mocked. How these brutes had sold us to other brutes. How much I have been threatened, terrorised. I doubted that I could describe with words the despair, the terror that I felt during these four months of hell.

I tried to remember how this whole story started and how it ended up in this hell. How did the dream become a nightmare?

I got home exhausted. It was so unbearably hot. We had been working for twelve hours that day as a lot of tourists had arrived at the hotel. The only thought that kept me going was that I would see my little girl. She was two years old and a delight to look at. Her father was always thoughtful and his eyes were full of worries and cares. He was twenty years old, the same as me. He did not drink rum, he worked when he could find work and the money he earned he always brought home. Home, as if one could call that home...It was a square box of three metres by three. The walls were made of plywood, the roof was made of pieces of zinc. All the houses were like that in the outskirts of town. Because of my regular job we had food to eat every day. A luxury that many did not have. My mother did not live far. She looked after the child and prepared rice and beans every day. I often brought bananas from the hotel and rarely some chicken. I should not complain and I was not complaining. But when a letter arrived from Spain...My mother's younger sister was lucky enough to go to Spain four years ago. In those days Spain still gave entry visas to Dominicans. My aunt worked as a cleaning lady in a hotel in Costa Brava and earned a lot of money. She said that her salary was barely enough to live in Spain, but nobody believed her.

Well, that evening when I got home I found my mother in tears. The village policeman was sitting next to her, in front of the door and he was saying something to her. She was shaking her head and saying “no”, “no”.

- How come you are here, I say to Jorge. How did you remember us?

He explained that he had found work for the father of my child in Mexico and that he had not said anything to us before leaving so that we would not stop him from going. He said that, if I wanted, he could arrange a visa for me to go to Spain to work as a cleaning lady in a luxury hotel. My mother was furious and told him to leave.

- O.k., he said, but think about it.

When he was gone my mother said:

- I don't like this character. I don't know where he sent Jorge. God only knows if the child will ever see her father again. And you better stay where you are. Whoever wants to change his destiny...

My mother went to church every Sunday and sometimes she brought back some sugar or some rice. I said nothing. I took my little girl in my arms and thought to myself. I will go to Spain for you my darling. I will return soon. In about a year we will have a lot of money. I will save a lot. I will not spend anything. I will keep everything for you. The following day Jorge was back. He was holding a contract.

- Don't listen to your mother, he says to me. Old fashioned ideas. I will arrange the passport, the ticket, everything. Here is the hotel contract. If you don't want it a lot of other girls are begging for it. I chose you because we come from the same village; I know you and you are a good worker. And you are also a pretty girl. He gave me a look that I did not like at all. I looked at the contract.

- And what is in it for you? I asked.

- First of all the satisfaction I get from helping my compatriots. And then the hotel gives me something for finding personnel for them.

- And there are no cleaning ladies in Spain? I asked.

- Of course there are, says Jorge. But in a luxury hotel, pretty girls like you are appreciated.

- I don't know, I said. I will have to think about it.

- Listen, said Jorge dryly. Tomorrow I will come to take four photographs in order to arrange your passport. These people are in a hurry. The tourist season will start soon.

To leave... Spain! I have always dreamed of that; to have a good job. To be able to buy food, medicine, for my little girl who was sick so often... I made up my mind. I was going to leave.

- But why am I going to Cyprus? I asked. I want to go to Spain where people speak Spanish like us.

- It's easier to get a visa for Cyprus. After a week you will be going to Spain.

And so I arrived in Cyprus. The dream became a nightmare... I was locked up in a cabaret. I was told that in order to pay my debts, what I owed for the ticket, the visas and I don't know what else, I had to work and then I would go to Spain. To work yes, that is what I wanted too. But I am not a whore. I refused. For how many days? I was beaten up. Then two friends of the cabaret owner raped me. Despair was killing me more than the daily beatings. Our executioner was bragging that the police were his friends and that if we dared escape they would find us and send us back to our country. How could I return to my country poorer than when I left and with a debt of 5,000 dollars? Death appeared to me every day as the only solution, the only window out, as something less unbearable.

One day Leila, a girl from Morocco, disappeared. Confusion, telephone calls, shouting, police. Nobody knew anything. One of the girls told us quietly:

- I think that a customer, the one that spoke her language, helped her.

- And what will happen now? We asked.

- Who knows...

So someone could escape from this prison? Hope grew again inside me. I became good. I accepted to go out with customers. Someone might be found out there to help me. I started to learn a few words of English. I avoided the Cypriots as much as I could. Thank goodness there were a lot of tourists. One night they sold me to a young man. He seemed kind, I even thought of asking for his help. He took me to a small apartment. More and more young men kept coming.

I started to tremble. What was going to happen? If I counted correctly, eight of them arrived. You can imagine what happened. I was bleeding so heavily that they had to call a taxi to take me to the hospital. They had to operate. I had no medical card. Who would pay? “Where do you work” they were asking me, and I terrified kept saying “please no”. A policewoman arrived. She spoke a little Spanish. She told me not to be scared and to tell her the truth. Be scared? What more could I possibly be scared of?

- I do not want to return to Demetris place, I said.

- All right, she promised.

When I recovered I testified to the police. I told them everything however terrible. The only thing I did not recount was what those eight brutes had done to me. I couldn't bring myself to do that.

I must have fallen asleep. A confusion of incoherent images. My mother crying, begging me not to leave. My daughter, two years old, playing in some rubbish. Brutish faces laughing. The group rape. An unbearable pain woke me up.

The same policeman who had accompanied me this morning was standing before me.

- Let's go, he said.

- Are there a lot of people? I asked timidly.

- You will not testify today, he said. I will take you home and I will bring you back another day.

- But why? I asked surprised.

- There were other witnesses before you; their testimony is not finished yet.

A few days later a woman telephoned me.

- Listen, she said. If you do not testify we will repay your debt, we will give you another 2,000 dollars and you can go home. Think about it. Don't be stupid. I will call you tomorrow.

I did not know what to think. The voice was unknown to me. I tried to call the police. Nobody answered. It was Saturday. The following day the telephone rung again. It was the same voice.

- Well, she asked dryly.
- Who are you? I asked.
- If you accept, she said, I will take you to a lawyer's office, he will give us the 5,000 dollars, we will go to the bank, we will send the money to your mother and we shall give you 2,000 dollars in your hands and an airplane ticket. What else do you want? Don't be an idiot.

A sudden explosion of anger overwhelmed me and I screamed down the telephone.

- I want to see all of you, all those brutes in prison!
- You believe in Father Christmas...the woman laughed loudly.

- Today I hope that you will testify, said the policeman, smiling.

Fifteen days later I found myself once again in the small room at the Court house. I sat down. I was very calm. The door opened. They brought in Leila. We looked at each other speechless. I got up and hugged her. I had an ally! She told me how a Frenchman from Algiers who spoke a little Arabic had helped her to escape. I told her that the police had helped me. Leila never learned about the group rape. I did not tell her everything. For her difficult to listen to and for me impossible to recount. Leila was crying.

- We will put them behind bars. I swear to Allah!

I had imagined the courtroom as a very impressive hall. It was a simple room full of benches. I faced my ex-torturers and felt neither hatred nor fear. Someone read my deposition. I remained indifferent. It was somebody else's story. How strange... I was not present. Suddenly a woman's voice woke me. Was it the voice of the woman who had telephoned me? I looked at the cabaret owner's lawyers; one woman and two men. One of the men started to interrogate me. He was a tall gentleman, impressive. I had seen him once in the cabaret. But was it really him? Could I be wrong? He asked me the same question over and over again. I began to feel annoyed. Maybe that was what he was aiming. At some stage he told me that I was lying. He said that nobody was forcing me to go with customers.

That I did it because I liked it. That I went with customers to make money. That I had never been a victim of a multiple rape. He looked at me wildly and shouted.

- You are lying! You are a whore! You have been promised money to say what you are saying.

From my entrails that will now never bear a child, came a primitive scream. I was not the one who howled. It was my great grandmother, the voodoo priestess.

- May you be cursed! You and all those who defend scum like them. They sold us to make money. They sold our bodies. You are selling your soul for money. Shame on you. Damn you and all those like you.

I was told afterwards that I fainted. The judge interrupted the court hearing.

- Will we put them in prison? I asked.

- Who knows? Said the public prosecutor, we hope.

- Do you believe me? I asked timidly.

- Everyone believes you. They all know that you are telling the truth. But they would sell their soul to the devil for money.

Months later I learned that Demetris had been condemned to five years in prison. I expected that I would be pleased. I was not pleased at all.

THESE THINGS HAPPENED IN CHILE

My last appointment of the day was late. For a moment I had hoped that Mrs. M. had changed her mind and would not come. I was tired. All these problems that people just poured before me in the hope that a miracle solution could be found...

The entrance door to my office opened. Mrs. M. had not changed her mind. She was accompanied by her daughter, a pale, skinny teenager with a blank look on her face. They sat across from my desk and did not say anything.

- What has happened to you? I asked softly.

- I would have liked her to tell you herself, began the mother. To explain to you what happened to her. Since I picked her up from the police in Madrid, fifteen days ago, she has not uttered a word. She refuses to eat. The only thing that I manage is to make her swallow a little milk. I cannot take it any longer. I am desperate. I was told that you...

She began to cry. She took her daughter's hand and kissed it many times.

- Speak please, she said, for God's sake, tell the lady.

- Leave her, I said quietly. Tell me what happened yourself.

- One evening, she began, my daughter did not return home. I looked for her at the homes of all her friends. Nothing. The next day, out of my mind with worry, I went to the police. By the end of the week her photo had appeared in every newspaper even on television. Three months later I received a telephone call from the police in Madrid. Someone said to me in Czech "come and pick up your daughter". I was speechless. "Can you hear me? We have found your daughter. We do not want to send her back alone. She is barely sixteen years old. You have to come and pick her up from the police. Come as soon as you can." He gave a telephone number and hung up.

I took leave from my work. I borrowed some money and took the first flight Prague – Madrid. I was like a robot. I could feel nothing.

All this was happening to someone else. I was just looking on, as a spectator.

When I met my daughter I did not recognise her. She was a skeleton, a ghost.

- How can I help you? I said timidly.

- Can't you see how sick she is? Make her well. Make her speak, laugh like before.

- You never told me how she found herself in Madrid, I said softly.

- I don't quite know myself, said the mother. The only thing the police told me is that Lina had been a victim of trafficking. Lina does not want to say anything. Since our return she has not spoken. She has not uttered a word.

- Does she eat? I asked.

- No she does not eat. She only drinks milk and that only if I force her.

I picked up the telephone. I dialled Stephan's number, a psychiatrist friend of mine who specialises in treating victims of torture.

- Stephan is that you? I am sending you a young girl who was a victim of trafficking. Have you got any room in your clinic?

The mother interrupted.

- I am very poor! I cannot pay a clinic!

- Don't worry I reassured her. You will not have to pay anything.

Stephan telephoned two or three times to say that the young girl was calm, apathetic and obedient but that she did not say a word.

- Do you think that she will recover? I asked as neutrally as I could.

- How can I know? Said Stephan. It depends what these brutes have done to her. One needs to be very patient and tactful.

Two months later Stephan called me on the telephone.

- Do you want to know about Lina?

- Do you need to ask?

- Lina seemed better. Last Sunday we let her join the group that was going for a walk in the woods. At some moment we came across a gentleman and his two German shepherds.

As soon as Lina saw the dogs, she panicked. She started screaming “no, no! Please no” and she fainted. The poor gentleman started explaining how tame his dogs were and that they would not harm anyone. We managed with difficulty to reassure him and calm Lina. The following day I decided to telephone the police in Madrid. After a lot of difficulties I managed to speak to the policeman in charge of Lina’s case. I recounted the episode with the German shepherds and I told him that if I knew what had happened to Lina this might help me to cure her. The policeman told me that they kept the girls locked up in a villa that was actually guarded by many German shepherds. Customers of every kind, age and social class visited the villa. The person who had informed the police was a priest. One of his parishioners, obviously a customer of the villa, went to confession and asked him to inform the police. I pleaded with the policeman to give me the priest’s telephone number. He hesitated and refused. He offered to give my telephone number to the priest. Sure enough the priest called me. I recounted the episode with the dogs. After a silent that lasted I don’t know how long, the priest said:

- The damned monsters made the dogs rape the girls if they resisted. This is what angered my parishioner and prompted him to report them.

-Father, I said. These things happened in Pinochet’s detention camps in Chile.

- Yes, said the priest. It happened in Chile then and in other countries now. He put the phone down abruptly.

I was speechless. After a while I was able to ask.

-And Lina?

-Lina... Lina... I hope that some drug may be discovered soon that can erase memory.

No such drug capable of erasing memories that prevent us from living has been found.

Three years later, Lina is still in Stephan’s clinic.

HOME DELIVERY

I woke up from the persistent ring of the telephone. I glanced at my watch before picking it up. It was three in the morning! Who the hell was calling, I wondered. I picked up the receiver in a bad mood.

- Forgive me for waking you up, said an unknown man's voice. I am bringing you a young girl, from Moldova, I think. She is in a bad state. I found her lying on the pavement. I am outside your house.

Would you please open the door?

- Who are you? I had the time to ask.

- You don't know me but I know your organisation.

He put the phone down. In a few minutes the doorbell rung. Still half asleep, I rushed to open the door. Before me stood a young girl. She was blonde and looked about sixteen.

- Come in, I said. Would you like some tea?

She made a sign saying "no" with her head. I showed her the sofa.

- Sleep, if you can. We will talk tomorrow.

The little one slept all morning. Around lunch time the telephone rung. It was the same man who had woken me up at three in the morning.

- I am sorry again, he said, but I did not know what to do. I thought of taking her to the police, but I do not trust them at all. How does one know what sort of person will be on duty. I do not want to tell you who I am because it might be known...I am afraid of the underworld.

- I understand, I said, although they are not as dangerous as they like to claim. They are bragging cowards. Where did you find the little one?

- I was returning home and I found her lying on the pavement. I picked her up. I thought she looked drunk so I brought her to you.

- You did well. Well-done. You may call whenever you want to learn her news. And if you find any more girls...bring them too!.

The little one woke up around noon. I showed her the bathroom. I gave her a towel. I made her some coffee. I did not ask her anything. She spoke first.

- Will you take me to the police?
 - No, I replied. You speak good English. Where did you learn it?
 - At school she said. I was a good student.
 - Did you finish school? I asked pretending not be interested.
 - I still have two years to go. My mother could not pay the fees. We thought it might be a good idea to work for the summer.
- After a short silence she continued.
- In my mum's day schools and even universities were free. My mother is a doctor. I wanted to study to be a doctor also...
- She started to cry. I let her cry, and then I telephoned the police.
- Anti-trafficking office of the police.
 - Nicolas is that you? Last night a seventeen year-old beauty arrived at my house.
- I gave him a short account of what had happened.
- For the time being she does not want to hear about the police. I hope to bring her to you in a few hours.

The young girl's story resembled, essentially, to a thousand other stories. An ad in the newspaper, a very kind, sympathetic lady suggesting to arrange the passport, work permit and airplane ticket... The passport would show that she was eighteen. "We have ways to arrange that". The expenses would be paid with her salary from this fantastic hotel at the seaside where she would work as a bar-maid.

The dream became a nightmare. She found herself locked up in a room with a connecting door to a cabaret.

She drank a glass of milk with difficulty. She looked around her suspiciously.

- What is it here? Are you a policewoman?
 - No, I said. I am not a policewoman. I belong to an organisation that helps young women who escape from cabarets and other such establishments where they are exploited sexually.
- She blushed and started to cry.
- Listen, I said to her rather dryly.

Tell me how you found yourself lying on the ground and what you want us to do.

- I want to go home, she said.

- O.k., I said. This can be easily arranged. But you have to tell me where you worked so that the police can pick up your things and your passport.

- No, not the police she cried terrified. They are friends of the cabaret owner. They will throw me in jail.

- This is what they tell you in the cabaret. It is not true.

- I only stayed a week in that god damned place. But the other girls, who were there longer, told me that sometimes policemen visit the place. They speak in a friendly manner to the cabaret employees and do not address a single word to the girls.

- Listen, I told her, all policemen are not the same. I know policemen who are very good. You have to tell me the cabaret's name so they can go and pick up your passport; otherwise how can you travel?

- "Night Happiness" she whispered...

I decided not to ask any more questions. In a little while she started to talk.

- They called a taxi. They put me in and they gave the driver the address. It was "home delivery" as the girls called it. When the customer is someone from the Government or of the high society, they send us to their house by taxi. And then it depends on your luck. I was told that a few months ago a girl ended up in a clinic. The taxi stopped at a red light. Without thinking much I opened the door and jumped out as the taxi was taking off. Then...a gentleman picked me up and brought me to your house.

The telephone rung. It was the police.

- A girl left "Night Happiness"...laughed the policeman. Would she be at your place?

- Yes I said but she hears the word police and trembles. The cabaret owners do not advertise you very favourably. If you bring her her personal belongings and her passport she might change her mind.

A short time later a policewoman brought the passport and a small suitcase. She told her the usual. Whether she wanted to stay and be a police witness or whether she wanted to return to her country. We tried to explain to her what it meant to be a prosecution witness and that with her help we could prevent other girls from suffering what she went through.

- I want to go home, she said.

The little one left. Our organisation paid her fees for two years so that she could finish secondary school. We received a thank you letter and a copy of her graduation diploma.

Maybe we can find a scholarship for her to study medicine.

HOW DARE YOU DON'T BELIEVE ME?

She stood before me without speaking. She was tall, slim, with hollow eyes that shone with fever.

- Sit down, I said, may I offer you something to drink?

- Vodka, she said

- Have you started drinking again?

- Yes, as of today. I have just heard of the court decision.

She sat down and started to cry silently. I brought her a small glass of vodka. She gulped it down in one go and burst out:

- How dare he not believe me? The horrible old man! We had clients who were judges, lawyers, doctors and policemen... The ones who did not dare to come to the cabaret to chose ordered by phone. We were the dirty whores and they were gentlemen... How dare he not believe me when he knows what goes on? They all know. They sell us for 130 euros. They give us 30 and they keep 100.

She stopped. She gave me the empty glass. I served her a little more drink and said.

- I am not giving you any more.

- All right she said. If I tell you the whole truth will you believe me?

- Yes, I said.

- And you promise that you will write it in your newspaper?

- I will write it somewhere, I said. Everything that you tell me, exactly the way you say it to me.

- My husband fell from the scaffolding at his work place and died a few days later in the hospital. It was terrible. He left me with two little boys of 6 and 8 years old. My mother and father came and stayed with us for a few days. I felt alone and desperate. The neighbours, poor people like us, were fishermen most of them. They brought us a little rice or some fish. I remember that when I thought of tomorrow I really panicked. All I saw in front of me was a black wall. A few days later my mother said to me: "A neighbour wants to speak to you". I didn't want to see anyone. The next day the neighbour came to see me. She said that she knew some people who were looking for cleaning ladies to work in hotels in European countries.

The contract would be for three months with the possibility of renewal. It would be an easy job with a good salary. My parents pushed me to accept. "It will do you good" they said. "We will look after the children. You will send us money, we will send them to school and everything will be o.k. In a year or two you will come back." I did not think too hard. If I stayed, what would I do? How would we live? What job could I possibly find?

- The passport, the ticket, the contract to work as a cleaning lady at a five star hotel, materialised as if by magic. I asked what I owed for all this and was told: "Oh don't worry! We will settle all this when you start work". I travelled with four other girls. They all had the same contract. They were all told the same story. Amongst them was an eighteen year old girl, cheerful and full of dreams. "I am going to find an Italian, I will marry him and I will live in Italy". "And why will you stay in Italy?" "Because Italians sing so beautifully".

- The trip came to an end and the nightmare begun. All four of us found ourselves locked up in a cabaret and already on our first night there, we were told that we had to go with customers because we owed a lot of money. We refused, we screamed, we cried, we cursed. They threatened that they would harm our families and said that the police were their friends and associates. We were terrified but we did not agree to go with any customer. And then something terrible happened. Four men burst into the room, we saw afterwards that they were employees of the cabaret owner, they beat us up and they raped us. When we came to, we tried to figure out what we could do. We decided to submit to our destiny and try to escape as soon as we had the opportunity.

- A lot of girls worked in the cabaret from different countries. We couldn't communicate with them for they spoke different languages. We all had to smile and say "I am fine, thank you". When I sent the first money home I thought of committing suicide. But it was not at all easy. It was easier to drink vodka and get drunk. One night they put me in a taxi to be driven to some customer's house. We stopped at a red light and I saw a police station. Without thinking I opened the door, jumped out and run to the police station.

I asked for help, I cried, I screamed. A policeman asked me the name of the cabaret in which I worked but I was not so stupid as to tell him. I kept shouting “hospital” “help”! A woman policeman telephoned somewhere. I did not quite understand what happened. They took me somewhere to sleep. The next day with the help of a translator I told the whole story to a lady. When I had finished she asked me whether I wanted to testify against the cabaret owner and his employees. I accepted gladly. In a few days I found myself, with all the girls that worked in the same cabaret as me, in a beautiful house. They explained to us that this was the government shelter for victims of trafficking. Most of the girls just wanted to go back to their home countries. The little eighteen-year old and me wanted to testify. We wanted to put these villains behind bars.

She stopped talking, exhausted.

- Do you believe me? She asked with anguish.

- Yes, I said. You told me all this before. I do believe you.

- Then why did the judge not believe me? I would like to spit on him. He is worse than the cabaret owners. I want to ask him whether he realises how terribly cruel it is for someone who was raped, forced into prostitution, humiliated, to be told that he is a liar. Why did the filthy old man do that?

- I think that he may have been threatened, I said. They do that often. They offer money or they threaten or both.

- There is no justice then?

- Sometimes yes and sometimes no. It depends.

- Do you mean to say that the underworld governs here as well as in my country?

- Yes, I said. The underworld... It is late I said. Stay and sleep here tonight.

She refused.

- Goodnight, she said.

She hurried to the front door. She stopped and came back.

- I want you to send a letter to this judge who acquitted those brutes and did not believe me.

- Sit down, I said calmly. Sleep here tonight and tomorrow you can

dictate the letter to me yourself.

- No, she said. I have work to do. You know what you must write to him.

She left. I wondered what it was that she had to do in the middle of the night. I was sure that she would return the next day. Around four o'clock in the morning the cabaret that she had worked at was on fire. Behind the remains of the bar they found the half burned body of a young woman.

Your Honour,

I am writing this letter to you because I made a promise to a victim of trafficking who is no longer alive. She is asking you how you dare not believe her. Who gave you the right to acquit her executioners? Were you afraid because they threatened you? We all know that justice is not unbribable. The right of the strongest prevails everywhere. Martin Luther King said that there is a justice for the black man and another for the white man. I am sure that you did not realise the consequences of your acquitting verdict. I am sure that you do not want to admit that forced prostitution is torture for the poor girls and a crime committed by the traffickers and their accomplices, the customers. I am sure that you confuse prostitution and trafficking. But do you think that such ignorance is admissible for a judge?

I hope that you are not superstitious and that a half burned ghost does not scare you.

I remain, yours respectfully.

NATALY'S STORY

My name is Natalie and I am 25 years old. I was born in Moldova.

My background

After the collapse of the Soviet Union, the social and economic situation in Moldova became unbearable. The majority of citizens lived below poverty line; the prospects for the young people to have a better future were non-existent. It was a dream to have a job. To have a normal life became an obsession.

I had just finished the secondary school and I wanted to study. My parents had no financial means to help me continue my education. I had to take matters into my own hands.

I had a neighbour, a woman a few years older than me. I knew that she worked in Cyprus for 6 months, then she would come back to Moldova for the rest of the year, and then she would go back to Cyprus. I liked her life style – she looked happy and independent, she had her own apartment and she managed to do it up. She offered to help me find a job in Cyprus. She told me that the work involved dancing in a night club and entertaining clients, and that I would get commission for every drink they had in my company. I told her that my dream was to study. She said that it was up to me, that I could work and study at the same time. It sounded good and I decided to try.

My parents were not happy about my decision. They believed I was too young to go abroad. For me, it was a matter of life or death, success or failure. Staying in Moldova was like death – there was nothing there but poverty. I thought I had nothing to lose. After all, if Cyprus didn't work out, I could always come back home. Despite my parents' protests, I went ahead with the arrangements to leave.

My neighbour arranged the passport and the visa, and a few months later I arrived in Larnaca.

I knew that I was going to be picked up at the airport. I wondered what this person would be like and where he would take me. I was anxious and started feeling lost as I had no money and nowhere to stay, and I knew nobody in this new country.

Among the people in the airport I noticed a man. He was very fat and nasty-looking, as if he was dirty, and I started wishing he was not my contact. But my fears came true... I panicked. For a moment I thought of running away but where? I didn't have a choice, and I followed him to the car. I trembled with fear all the way to Nicosia and started feeling as if I was in the middle of one of those stories I had heard so many times in Moldova...

I was put in the apartment with other 8 girls. They were from different countries: Moldova, Ukraine, Uzbekistan, Morocco, Tunisia, and Russia. I soon learned that my job involved having sex with clients and I couldn't say no. And that I had to follow other 'rules' otherwise I would 'get in trouble'.

In the Cabaret

Life in the cabaret was a nightmare, it was hell from which there was no escape.

The owner of the cabaret, the boss, was around sixty five years old. He spent his time in the office, in front of the monitors showing what was going on in the cabaret. If there were problems, he intervened. He tried to play a father-figure to us. He made promises that if we were "good girls", he would help us get married, get us into the university if we wanted or would find another job for us. He often shouted at us. He would set us up against one another: he would make one girl his girlfriend, and then another to create jealousy or mistrust amongst us.

Our working day began in the evening. If the boss didn't arrange clients from 6pm, we would start at the cabaret at 8pm. We would walk there or sometimes we would be taken by car by the guard.

We had our working clothes in the cabaret and we would change there. It was just underwear with a transparent dress - we were almost naked. At 9 o'clock we would be down in the club, sitting and drinking a glass of cocktail. We were allowed one glass of alcohol only. But the girls would buy bottles of spirits and would drink in secret. Some drank a lot to be able to handle psychologically the job they had to do. If they were caught, they were shouted at and in some cases their salaries were reduced. We earned £300 per month plus £30 per each client.

The shows began at midnight. This is when we had to dance topless, one by one. This was the time when the customers started coming in and the guard would push us, one by one, to sit next to the client until he would choose one of us. The client paid the guard certain amount of money and the girl was ordered to go and change her clothes so that she could leave with the client. She was to be back within 2 hours to, again, dance, sit next to the next client, be chosen, go, and so on... We were lucky if there were no clients but if there were, we couldn't say no, regardless whether we were tired or menstruating. If the client complained or was unhappy with the girl, she would not receive her money and the boss would shout at her. At 5am the cabaret closed and we could go home to sleep, unless at that time a client decided to take the girl. She had to go with him, even though our working hours were over.

Sometimes the clients would book a girl in the morning or at lunch time. The guard would let us know 30 minutes before we had to go, sometimes even less. We would have one or two clients during the day. In the evening we had to be ready again for the work in the cabaret. We had no time to rest, hardly ever got good sleep, had no regular meals. We had to be ready at every call. We were treated like machines...

Who to trust

We were guarded 24 hours. If we wanted to leave the apartment to go shopping or just to go out, we had to ask the permission of the boss and report it to the security guard. We were given one hour at a time. If we were late, we were shouted at. Our house was like a prison. In the entrance of our building there was a camera recording who entered and when. The boss could check our every move. We tried to comply with the rules as we didn't know what punishment to expect.

Many people asked me why we didn't try to escape from the cabaret. Yes, we could have run, but we didn't know where to. Who could we trust?

The boss told us that even if we looked upset, we would be put on the stop list and go to prison. We were made to believe that the boss had good relations with the police and if we tried to seek help from the authorities, he would know and we would be in trouble. We believed that because when the police would come to the cabaret, they would usually go straight to the boss' office. Usually they would not talk to us at all. I remember once the police came to cabaret and they asked each girl to present their documents. They asked us, in front of the boss, whether we were satisfied with our jobs. Satisfied with our (obviously) positive answers, they left. We were afraid of the police. We believed that the authorities would act in boss' interest, not ours.

We didn't have any reason to trust our clients either. Most of them were either regular customers or the boss' friends. Some of them pretended that they sympathised with us, but at the end they didn't care. They treated us as commodities that they paid for and could do with us whatever they wanted. Some were dangerous, especially the ones between 30 and 40 years old. They used drugs and tried to put them in our drinks as we were in the shower.

I remember one day I broke down in front of a client I already knew. I started crying, asking for help, pleading that I could not continue with the cabaret work. He waited until I stopped crying and then pushed me onto the bed...

Rescued

My life changed in February 2007. The police mounted a raid on the nightclub and found that there was more going on there than just dancing. I cooperated with the police, despite the boss' threats and attempts to bribe me against testifying against him in court. Other girls couldn't take the pressure and reached an agreement with the boss. Possibly they are still working in the cabarets. There are hundreds who are slaves of night clubs, but only a few that manage to escape or are rescued...

In court

I have learned that one must be very strong to present evidence in court. To stand in front of everybody, including your ex-boss and his people, and discuss intimate details of your 'job' in the cabaret, is not an easy task. Most girls cannot face it.

I agreed to testify but I was very anxious. I was afraid whether they were going to believe me. I was weak psychologically and I was afraid to see my ex-boss and his 'entourage' again. But I wanted the world to know. I wanted these men to be punished. I was not afraid to speak – after all I would be telling the truth - but I was worried whether I would have enough strength to put my experience into words.

I was waiting for the trial more than a year. Sometimes I thought that it would never happen. Every day I woke up hoping this would be the day, or at least I would be given a specific date.

Finally, the day came and I went to court. It was like going through hell. The crime would be exposed and I would win, or I would lose and the

criminals would go unpunished. The outcome hanging on the strings of my testimony ...

They seated me in such a way that I would face my ex-boss and his friends. On the right side were the lawyers, on the left was the judge. The trial started and I was called to give evidence. I was not on trial – my ex-boss was. I was a witness in the court case filed by the government.

Nevertheless, the lawyers, whose job was to prove my ex-boss's innocence, used various tricks in order to confuse me or even make me feel that I was the guilty party. They tried to convince me and the court that I went to prostitution of my own will. They were asking me to look at the ex-boss while answering some of their questions. They called me derogatory names. They called me a demon, they told me that I didn't believe in God and that all my evidence was not true. While they were throwing abuse at me, I was to hold my head up so they could see my face. This was to increase my agony. At one stage I felt that their plan was to break me psychologically. It was a battle.

And at the end I lost. I believe my evidence was turned against me - the lawyer rephrased my words in such a way that at the end I was the guilty one. My ex-boss walked out, free of any charges...

EUROPE'S SHAMEFUL REALITY

“Fileleftheros” 9th January 2011

270 thousand women are sex slaves in the Old Continent of the 21st century.

“The financial crisis calls for some fun!”

These are the disgraceful terms with which a section of the European press hailed the inauguration, two months ago, of the biggest brothel on the Old Continent. The brothel, in the town of Gerona in Catalonia employs 180 prostitutes. The proprietor of Club Paradise, Jose Moreno, has been sentenced for his participation in an illegal network involved in the trafficking of women from Brazil. Is this a coincidence?

39% of Spanish men have used the services of a prostitute at least once in their lifetime and these are only the men who openly admitted this. This is what Europe of the 21st century should be ashamed of.

At least 270,000 women are unsuspecting victims of trafficking, have been lied to, given false promises of a better life and finally found themselves forced to “work” as sex slaves against their will.

“As regards trafficking of women, there are three categories of countries:

countries of origin, countries of destination and countries of transit. There is no country in the world that is not involved. Every single one belongs to one of the three categories” Simon Butcher, member of the British NGO “Stop The Traffic” made the above statement

in the Greek newspaper “Vima” (Tribune). He goes on to explain that even Iceland, isolated at the northern border of Europe is no exception to the rule. If a gang of slave traders wants to bring women from Nigeria to London, it may well choose to transit via Iceland in order to cover its tracks.

102

According to the United Nations, victims from 127 countries are being trafficked and exploited in 137 countries. The bait is well-known: a promise of a job, or even marriage, in a foreign country, and the final destination, even more well-known, a brothel. It is estimated that

270,000 women, victims of trafficking networks, are forced into prostitution

in the EU each year. The majority of them come from: Moldova, Albania, Rumania, Bulgaria, Russia, Byelorussia and Ukraine.

In fact, two thirds of the women trafficked and forced into prostitution world wide originate from Eastern Europe. The case of Moldova is an interesting example. Two out of three women are unemployed and 200,000 – 400,000 women have been trafficked and sold to brothels in a foreign country. This constitutes 10% of the female population of that country.

The problem of trafficking of human beings first appeared in Byelorussia in the nineties This trade may barely count two decades of life but it has been established as the third most profitable market (after the smuggling of drugs and weapons). Interpol has multiplied the number of victims in this modern slave-trade by the sum of 75,000 – 250,000 dollars which each woman earns for her exploiter (depending on the country in which she is being prostituted) and the estimated amount earned annually is 7 billion dollars!

CONCLUSION

“These things happen everywhere”
And is that a consolation?

“You are making a hole in the water”
Because I cannot do a lot, does this mean I should do nothing?

“Do you think you can solve all the problems in the world?”
No, only a few.

